

brūk visi nėra. Dabar kaskur reikalauja, idant "prigovori" knygoje būtų tam tikri pasai kaip rusų tų ir vietinė kalba atspaudinti. Istikro teisingas reikalavimas ir visi valsciai to turėtų pareikalauti, nes kitaip, kad įrašyti lietuviškus nutarimus, daug užima raštininkui darbo.

Suvalkų gub. jaunimas vienoj vietoj neseniai surengė vakarėlį arba gužynę. Programa tokia: buvo vaidinta Žemaitės komedija "Valsčius Sudas", du monologai — "Ponaitis" ir "Muvavovas" ir patiekiamuota eilė — "Nemunas" ir "Nuzudytas". Paskui buvo skrajojanti krasa dainos, šokiai. Kad kuodaugiau tokių "gužynių" jaunimas surengtų!

(L. U.).

IS KIDULIŲ, NAUMIESCIO PAV.

Sių metų sausio pradžioje buvo Kidulių valsčiaus sueiga. Nutarė Šiaudinėj-Kaimelyj ir Sudargė šventadieniais, atidaryti visas smuikles. Mat, pernai, turbūt, netys, emė ir sutiko jas uždaryti. Džiausias girtybės šalininkai pasirodė Šiaudinė ir Karališkių gyvenvietoj. Kai kurie iš to džiaugsmo buk tik ir trečią dieną sugrįžo namo. Visas pasaulis kovoja su girtybe, o Kiduliškiai su blaivybe! Gėda už juos ne tik Zanavykams, bet ir visai Lietuvai!

Rudėnis.
(Saitinis).

IS NARVAISŲ, SINTAUTŲ V. NAUMIESCIO PAV.

Sausio 16 d. Sintautų sargybiniai musų apeliokėje beveik pas kiekvieną ukinkną darė kratą, įsėkojo ginklų. Rado tik pas du po seną šautuvą.

Kaimietis.
(L. U.).

IS GEISTARIŠKIŲ, VILKAVISKIO PAV.

Žmonės čia gana gerai gyvena, laukais geras, bet apsvietimas labai nupuolęs. Iš 20 ukinknų vos vienas laiko "Saltinį", nors pačia per kaimą tris kartus pereina. Nieko negelbsti nė mokykla, kuri čia jau yra.

Teisybės liudytojas.
(Saitinis).

IS PANEMUNĖS, NAUMIESCIO PAV., SUVALKŲ GUB.

Sios apygardos kai kurie gyvenvietoj tarisai čia Panemunėj įsteigti "Vartotojų Draugija". Pasiteiravus, pasirodė, kad esama gana apšvietusi pas kai kuriuos gyventojus pinigų, kuriuos ketinama suvartoti minėtosios draugijos įsteigimui. Galima tikėtis, pavasarį jau įkūrus šią draugiją. Be to, manoma įkurti Kretkampį (pas kam. Sapa prie kurorto) dirbtuvę cementinių plytų bei degančių.

Vaidelotas.
(Saitinis).

IS PILVIŠKIŲ, SUVALKŲ G.

Apšvietimas ir susipratimas pas mus nors neperšmankiausiai, visgi eina pirmyn. Trokštančių mokslo skaičius vis auga. Draugijų skaičius didinasi. Taip pas mus dabar jau gyvuoja šios draugijos:

"Žiburio", "Zagrės", "Taupininkų", "Gyvo Raz." ir da dabar neseniai įkurta "Blaivybės" skyrius.

Didžiausias vargas pirmiausia yra "Zagrė", o dabar nemažas, turbūt, bus vargas ir "Blaivybės". "Zagrė" vargas, nes daugelis žmonių, žydų glostomų ir viliojamų, nenori užsitikėti, vis laukia jos žlugimo.

Kuonė kiekvienas išranda ją labai naudinga, reikalinga, bet kada prieina prie trylikos rublių, visi puikieji sumanymai dingsta ir pasilikta tik vienas tuščias žodis — tai "paskiaua paziuresiu da". Tokiu būdu, žinoma, kitas žiūrės ligi savo mirties, ir nepastebės, kaip jam žydeliai ir nuo kelių metų užsilikusias, niekam netikusias trąšas įbruks, kaip buvo pereitą rudėnį ir kitokių apgavimų pridirs.

Bet dėlto nėra ko nusiminti. "Zagrėčių" kuopa pas mus vis auga ir, reikia tikėtis, augs, tik Dieve duok, kad skubiau tas atsiliktų.

"Blaivybės", žinoma, prisidingsi, kaip blaivybės.

"Blaivybės" skyrius atidaryta lygiai per Naujosius Metus. Turi dabar narių 120, pusė to nesuapėjio ta dieną prisirašyti.

Pas mus, nors nebuvo da "Blaivybės" draugijos, vienok girtuo-

liavimas žymiai pradėjo pulsti, žinoma, pirmiausia dėlto, kad žmonės patis pradėjo jau susiprasti, o paskui, kad pasidarbavo šiek tiek vietiniai kunigai ir iš dalies "Žiburio" draugija.

Bet tuo labai džiaugtis da negalima, išgeriančių pusėtinai, ypač tų, ką su kartukais, puskartukais, arba malkų vežimukais mėgsta miestelį atlankyti, yra nemaža.

"Blaivybės" draugijai bus su tokiais ir panašiais žmonėmis darbo iki sočiai.

Sapalėlis.

(Saitinis).

IS MOCKAVOS, KALVARIJOS PAV.

Musų valsčius gana didelis, susidedas iš 13 kaimų. Valsčiaus mokykla stovi pačiame valsčiaus krašte ir sunkiai pasiekiamas tolimiesiems valsčiams. Per neseniai buvusią sueigą valdžia pasiūlė prisidėti valsciui prie naujos mokyklos pastatymo. Ji duoda mokyklai 1500 rub.; jei namą statysia medinį ir 2000 rublių — mūriniam. Viskas, rėdos, būtų kuogeriausia, nes kita mokykla butinai reikalinga.

Bet valsčius statyti mokyklą atsakė. Gailla!

(Saitinis).

IS GARLIAVOS, MARIJAMPOLĖS PAV.

Sausio 17 d. buvo valsčiaus sueiga. Buvo kalbama apie valsčiaus išlaidas kitiems metams. Žmonės buvo neuzganėdinti tuo, kad reikia mokėti po 5 kap, nuo margo už neturtelius, kurie susirgę patenką ligonbučiuosna. Girdi, esą tokių pinigų, kuriuos valsčiaus ponai pasidalina, taigi tais pinigais būtų galima ligonbučius apmokėti, arba mokyklą užlaikyti. Nutarta šventadieniais aludes užlaikyti, nepasūtus svečius, atėjusius naktį į vestuves, įduoti policijai, kad pasodinus duomen parom kalėjimam.

Artinasi viršaičio rinkimai. Kandidatai jau su savo šalininkais sėdi aludėse. Reikia tikėtis, kad rinkimai gali būti tokie kaip Panemunės valsčiuje.

Keletas garliaviečių padavė prašymą gubernatoriui, kad jiems leistų vartotojų draugiją.

Prie "Žiburio" draugijos pradeda po truputį policija kabinėtis, reikalaujama nurodyti, kokiais įstatais remdamesi, darome susirinkimus.

Apeliokėje daug žmonių sergą tymais ir difteritu.

Garliavietis.

(Saitinis).

BAISI ŽMOGŽUDYSTĖ.

Baisi drama atsitiko šiose dienose Javėšų kaime, Suvalkų gub. Viršminėtame kaime gyvena da broliu Juozas ir Mykolas Novickiai, kurie išvieno valdė gana didelį žemės plotą. Abu broliai ir juodviejų šeiminys gyvena santaukoje. Pastaruoju laiku Mykolas išrodė lyg nevisai pilno proto. Bet buvo tykus ir ramus. Siose dienose Juozas Novickis su savo žmona ir su brolio Mykolo žmona išvyziavo Laipunų sodžiu ant turgaus, o jo brolis Mykolas, pasifiko su savo ir dvejetainio brolio vaikų namie. Iš pradžių jis, kaip paprastai, kaz-ka dirbo po namus, o nuo pietų staiga pradėjo galast didelių virtuvės peili. Prie to darbo užtikio jį vyriausiasis jo sunus. Tėvas paliepė jam eiti į mokyklą. Vaikas, žinoma, išėjo. Bet, kuomet jis apie 3 val. po pietų pargrižo namon, tai, atrado jis čia baisią, kruviną dramą: grįžioje ant grindų gulėjo sukrvinti jo seserys, Rozalija, Ona ir brolio Pranciškaus lavonas; seseris buvo dar pugnėvės. Išbėgs ant kiemo ir pakėlė ryksmą, vaikas pradėjo įieškoti tėvą, brolių Joną ir seserį Antanina. Paziūrėjęs ir daržinę per plyšį, pamatė jis kybantį ant virvės tėvą. Sale tėvo gulėjo papiaputas jo brolis Jonas. Vyriausiasis savo seserį Antanina rado pagaliau visą sukrvintą pas kaimyną S.

Vienintėlis liudininkas tos baisios Juozo Novickio dukteris. Viešios Juozo Novickio dukteris. Viena iš jų, Bronislava, kuriai tik 3 metai, pasakoja, kad dėdė Mykolas, įėjęs į grįčią pradėjo mušti kirkivį savo vyriausiąsias dukteris; iš pradžių jos dar gynėsi, bet paskui Rozalijai teko su kirkiviu per galvą, kuri ant vietos nuvirtė, Antanina paspėjusi išbėgti pas kaimyną. Bronislava palindu-

si po lova ir mačiusi, kaip dėdė Mykolas užmušė Onutę ir Prancišką. Dėdė prašė, kad ir jį listu iš palovės, bet ji bijojusi, nes dėdė ir pats sau mušė kirkiviu per galvą.

(R. Naujienos).

IS RYGOS.

Rygoj, sausio 16 d. ant musų scenos pasirodė p. Kočanausko vedamas choras ir p. Zemkainio drama "Blinda". Choras padainavo keturias dainas; iš kurių geriausia nusisekė "Stai saulėlė nusileido". Pirmąją dainą "Kad bučiau paukšteliu" bedainuojant, buvo lyg iškilė choro balsai; bet paskui vėl susigriebė ir antrą dainos pusę gražiai sudainavo; tik p. Radvylo akompaniavimas nevisiškai sutarė su choru, ypač perėjimuose nuo forte į piano; regima, p. Radvylo mažai repetičių drauge su choru tebuvo dars. Paskutinė daina "Močiute mano" buvo dainuota pergreitu tempu ir perėjimai nuo forte į piano išrodė šurkštoki. Jei ta pati "Močiute mano" būtų užnešę kiek lėčiau, klausytojai būtų išgirdę pilno meilau už širdies tveriančio liudėjimo — liu-

liuončią, banguojančią lietuvišką dainą. Reikia pastebėti, kad chorui trūksta gerų balsų; tik tarp storųjų balsų buvo girdėti keletas gražių, tvirtų balsų. Nors stropiai besidarbuojant, ir tie patys balsai gali pagerėti, bet linkintina chorui dar naujų, geresnių sitai spragų užpildyti. Tačiau nelgas darbavimas p. Kačanausko jau liudija, kad Rygos lietuviai nepoigo susilauks tikrai gero choro, kuris pakels musų dainos dailę svetimtųjų akyse, jei tik tai nuo aenos skambės grynai lietuviškos melodijos. Dabar pasakysiu kelis žodžius apie antrąją vakaro dainą, būtent: apie "Blinda". Pati drama paimta gyvai iš lietuvių gyvenimo, grynai demokratiško turinio ir teip publiškai patiko, kad daugumas nei nebežinojo, kaip ją gerėtis. Iš visų salės kėrtelių buvo girdėti vien tik pasitenkinimo ir pagyrimo balsai. Tik as nesuprantu, kam p. Zemkainis išvedė tokiu demokratu studentą bajoraitį (III veiksmas). Man rodos, kad toje atmosferoje, kaip III veiksmas p. Zemkainio nurodyta, negalėjo išaugti jaunikatis tokios pasiaurumo. As bent tokių bajorvaikių nesmi matęs. Jeigu pamišim ir pasitaikytų, tai tik kaip išimtinis žmogystės. Bet p. Zemkainio išvestas jaunos bajorų kartos tipas, nei ir bajoraitis nebesikandžia dvokiančioje puveisais bajorų atmosferoje. "Blinda" tačiau užima žymią vietą tarp musų scenos veikalų.

Pats "Blindos" vaidinimas gana gerai pasisekė. "Ratelio" vaidinimai. Puikiausiai buvo atliktos žydo, čigono ir Bajorienės rėdės. Kiti visi, nors ir gerai vaidino, tačiau kai kurie nemokėjo savo rolių, painiojo, griebdamiesi už svetimųjų rėlių ir tt. Turbut, per mažai repetičių tebuvo padaryta. Paminėtas dar Ursulės rolės užbaigimas, kaip ji sielvartaudama puolėsi prie mirstančio. Blin-

dos mirtis per daug ilgai truko, kas mazinio gerą įsvara. Nežiūrint į kai kurias silpnas išpildytas vietas, galima pranašauti "Ratelii" gražią ateitį, jei tik jo nariai nepatingės daugiau, negu šiuokart, pasidaruoti, idant užimtas darbas išeity visiška be ydų.

O ratelis tikrai galėtų tai padaryti. . . .

E. M.

Rygiškiai laikraščiai pranesa, kad policija konfiskavusi išėjusią dieną paskutinį numerį laikraščio "Rizskija Novosti".

Baltijos dalininkų sąjungoje vokiečiai paėmė viršų ir įsivedė karkuras sau pirmenybes. Todėl latviai, kaip girdėti, nenori į ją rasyties.

Daug kratų policija padarė naktį 14 d. sausio. Suimta 34 ypatos, įtariamios dėl įvairių prasikaltimų. ("R. Garsas").

IS LATVIJOS IR IGAUNIJOS.

Valdžia sumaniusi pradėti kolonizuoti Latviją rusais, kaip kad dabar yra daroma Lietuvoje.

Ventpileje Kuršės gubernatoriaus įsakė išardyti Rygos pasigelbiamos draugijos skyrių.

(R. Garsas).

IS PINSKO.

Skyrius Azovo-Dono banko pa-

bėgo valdžininkas Kuzmecovas, pagrobęs 93,000 rublių.

(R. Garsas).

ISEIVYSTĖ IS RUSIJOS AMERIKON.

Keliavimas uždariauti į svetimas šalis nėra pas mus naujiena. Svarbu mums žinoti, kaip ne tik tai lietuvių, bet ir kitos esančios Rusijoje tautos keliauja Amerikon.

Nuo dešimties metų pradėjo labai daug keliauti iš Rusijos Amerikon. Seniaus Rusija užėmė trečią vietą. Daugiausiai išėdavo iš Austrijos, paskui iš Italijos. Dabar Rusija pralenkė Italiją. Laukiama, kad neuzilgo Rusija duos daugiausiai išeivį. Metai į metus smarkiai auga keliaujančių į Ameriką skaičius.

Rusijos išeivystė prasidėjo 50 metų atgal, tai yra nuo 1857 metų. Tais metais nukeliavę iš Rusijos 74 žmonės. Nuo to laiko iki 1908 metų iškeliavo iš Rusijos Amerikon 2 milijonu, 83 tūkstančiai ir 16 žmonių.

Keliauja Amerikon įvairios tautos. Daugiausiai išeina žydų; pasuk lenkų, lietuvių ir latvių; toliau suomių (finų), vokiečių ir rusų. Per paskutinius aštuonerius metus, tai yra nuo 1900 ligi 1908 metų iškeliavo iš Rusijos Amerikon: 1) žydų 666,557; 2) lenkų 371,973; (tame skaičiuje yra daug lietuvių) 3) lietuvių ir latvių 132,469; 4) suomių 121,982; 5) vokiečių 83,020; 6) rusų 53,454 žmonės; kitų tautų 13,358. Iš viso per aštuonerius metus iškeliavo 1 milijonas 411 tūkstantis 813 žmonių.

Sios žinios paimtos ir užrašę Amerikos vyriausybės daromose. Tuose užrašuose lietuvių neatkirti nuo latvių. Iš paduotųjų skaitlinių matome, kad daugiausiai eina Amerikon žydų. Beveik pusė visų išeivų (45% vieni žydai). Galima taip išskirti tuo prispaidimų ir įvairių teisių apribojimų, kuriuos kenčia Rusijos žydai.

Žydai nukeliavę Amerikon dažniausiai apsigyvena New Yorke arba jo apeliokėse. Viename New Yorke yra apie milijonas žydų, arba ketvirtą dalį visų gyventojų. Žydais nukeliavę Amerikon nesigriebia sunkių darbų. Jisai pristatoja pagalbininku prie kokio amatininko, arba pirklio. Pramonės angliškai ir apsiapžinos su Amerikos gyvenimu, stengiasi įsiai savo "interesą" užvesti. Žydas tik žiūri, kad kuogreičiausiai galėtų pralobti. Žydas iš Amerikos jau nebe grįžta Rusijon.

Po žydų daugiausiai iškeliuoja lenkų ir lietuvių. Sie neina Amerikon, kad visada tenai apsigyvenę. Kiekvienas bemaž keliauja užsidirbti keltą skatikų, kad senatvėje namon sugrįžtų, žmonas ir vaikus užtatai namie palieka, o keliauja vieni vyrai.

Lietuvių, kaip ir lenkų, darbas juodas. Dirba anglų kasyklose, arba pas ukinknus, teip vadina musė farmose. Kadangi Amerikoje laukia sunkus darbas, užtai ir eina tik suaugusieji. Daugiasia iškeliuoja nuo 15 ligi 45 metų. Amerikiečiai lietuviui nemėgsta ukti užsiminti. Antai suomiai nukeliavę Amerikon stengiasi žėdės stėlypa įgyti ir savo ukį įkūrusi. Lietuviai beveik visiems tarnauti.

(Saitinis).

BLAIVININKŲ SUSIVAŽIAVIMAS PETERBURGE.

Gruodžio 28 d., pirmą valandą po pietų, bajorų susirinkimų salėje su didele iškile atidaryta pirmasai vasos Rusijos blaivininkų susivažiavimas.

Penki įėjusi su viršum atstovų atvyko iš Rusijos kampų. Iš lietuvių atstovų buvo nuvykę iš susivažiavimų kun. P. Kemėsis, kun. Jurgaitis, Sidlavos, Klebonas, kun. Svigytis ir kiti.

Posedžiai buvo labai triukšmingi. Didžiausį triukšmą kėlė ir labiausiai trukdė ramų darbavimąs socialistų darbininkų atstovai, užpildinėdami ant krikščionių tikėjimo, reikalaujanti, kad iš mokyklų būtų pašalintas tikėjimo mokslo aiškinimas. Dėl tos priežasties stačiatikių kunigai išėjo iš susirinkimo.

Susirinkimas priėmė siuos svarbesnius nutarimus: 1. Pripažinta reikalingu daiktų mokyklai įvesti aiškinimą blaivybės reikalingumo, panaikinti visų solcius suvaizavimus skaitlykas taisant, steigiant draugijas, platinant apšvietimą. Blaivybės reikalingu-

mo aiškinimas mokyklose turi būti atliekamas prigintojė mokinių kalboje.

2. Valsčiaus sueigai reikia pripažinti pilną liuosybę daryti nutarimus uždarinėjimui monopolijų ir aludžių. Sueigose, kuriose svarstoma tas klausimas, duoti balsą ir moterims. Taip pat naujų monopolijų ir aludžių atidarymas turi prigulėti nuo nutarimo valsčiaus sueigos, kurioje dalyvauja ir moteris.

3. Susivažiavimas pripažino, kad girtuoklystės suturėjimui reikia palengvu įvesti kitoks budas mokesnių rinkimo, mažinti stiprių gėrimų pardavinėjimą ir įvesti kitus mokesčius, vieton mokesčių nuo degtinės.

4. Susivažiavimas pripažino, kad moteris, kaip motinos, kuodaugiasia turėtų dalyvauti girtuoklystės naikinime. Pripažinta reikalingu daiktų, kad vyrai girtulių teisės būtų sumazinamos, kad ant jų būtų uždėta globa (apiaka) ir jie negalėtų išaikvoti šeiminios turto, kad būtų uždarinėjami paleistuvystės namai.

Su dideliu pritarmu ir dëlų pobjimu buvo priimti Lietuvos moterų protestai, atsiųsti susirinkimui. Regis, kad Lietuvos moteris kuodaugiasia jų protestų prisitūt.

(Saitinis).

IS AMERIKOS.

AMERIKOS MĖSA LONDONE PIGESNĖ NEGU AMERIKOJ.

New York. Atgabentus iš Europos kiaušinius čia parduoda 8c. pigiau negu vietinius už tuziną. Užtai Amerikos mėsa Londone parduoda 3—5c. pigiau už svarą negu New Yorke. Londone sušaldyta jautieną parduoda po 8½—9c. už svarą, New Yorke gi tokios jautienos kaina yra 1½—14c.

NEPRIIMA PAČIOS NEI VAIKŲ.

New York. Ant garlaivio Hamburg atkak čia iš Maskolijos su trimis vaikais moteris Valdo Jolan, gyvenančio Bostone. Atėvių užveizda apie tai pranešė jos vyru, bet tas atsakė, jog nei pačios, nei vaikų nepriims, bet siųs jos užlaikymui pinigų, jeigu ji sugrįž Maskolijon. Vargšė moteris atsisaukė į Washingtoną.

DEGTINĖ IŠGELBĖJO MOTE-RI.

Franklin, Wis. Atkako čia iš Manitowoc Joseph Froehlich su mieriu nušauti savo norinčią persiskirti su juom pačia. Bet įgavimui drąsos, pylė į gerklę tol, kol jo mierius susekė šerifas. Jis suėmė Froehlichą ir tokiu būdu mat degtinė išgelbėjo jo moterį.

KRUVINAS MUSIS.

Cairo, Ill. 17 d. vasario čia buvo kruvinas susirėmimas tarp 20 šerifo vyrų ir 200 ginkluotų gyventojų, kurie stengėsi prisigriebti kalėjimam, paimti iš jo vieną negrą, kuris vienai moteris-kė ant gatvės atėmė mašielę su pinigais. Du vyrai iš minios likosi šerifo žmonių pašauti. Šerifas per telefoną iš Springfieldo pareikalavo pagalbon milicijos.

PASKENDO GARLAIVYS.

Juneau, Alaska. Plaukiantis iš Alaskos į Seattle garlaivys "Yucatan" susimusė su ledo kalnais ir teip drūčiai tapo pagadytas, kad 8 minutes vėliau paskendo. Buve ant jo 65 žmonės vienok laimain-gai persikėlė ant Chicago salos.

SNIEGO DARGANOS.

Pietvakarinuose Jungtinių valsčių kraštuose 16 diena vasario siautė sniego darganos. Sniego darganos siautė: Indianoj, Misourio, Texase, Oklahomoj. Netoli Chinas, Okla, sušalo 1500 jautių. Netoli Oklahoma City ligonbutų sušalo keturi negrai ligoniai.

UŽMUŠYSTA TEATRE.

Indianapolis, Ind. Empire teatre, laike perstatymo orchesteros dirigentas Ostendorf tapo mirtinai pasautas Adolfo Cassano orchesteros skripioriaus. Jis vienok dar atėmė užpuolikai iš rankų revolverį ir suvarė jam tris šuvis į galvą. Cassan tapo ant vietos užmestas, o Ostendorf pasimirė valanda vėliau.

ŽYDŲ KOLONIJA.

Macon, Ga. Chicago rabinas Levy, Price pavietį pirkio 35000 akrų žemės ir ant jos mano parengti žydams, norintiems užsiminti žemdirbystę atsakančią koloniją ir prieglaudą.

JUOKINGA NAUJA MUITŲ TARIFA.

Sulyg naujos, protingų Amerikos politikierių apdirbtos muitų tarifo, muitai nuo vištų kiaušinių yra 5c. už tuziną; paukščių gi kiaušiniai įleidžiami be muto. Taigi klausymas, ar višta ne paukštis?

GERA ATMINTIS.

Fond du Lac, Wis. Moteris McDermotte pastatė ant kojų visus detektivus, kuriems pranešė, jog gelžkelio traukinij jai pavogė deimantų už 1500 dol. Tuom tarpu pasirodė, kad deimantus ji pati paslėpė savo pačiakoj, ir kaip sakko, apie tai užmiršo.

SUGRIUVO GRINDYS.

Patton, Va. Laikie statistų perstatymo čia įgriuvo salės grindys ir daug žmonių nupuolė į kelnorę. 25 ypatos tapo sunkiai sužeistos.

NAUJAS TRUSTAS.

New York. Čia likosi pagrąsinta, jog šešios didžiausios miestie duonkepės susijungė ir sutvėrė su 6 milijonais kapitalo naują trustą. Jo veikima, be abejonės pajus lygiai duonos reikalaujanti miesto gyventojai, kaip ir mažesnis, prie trusto neprigulincios duonkepės.

KAVA IR ARBATA.

Sulyg žinių surinktų statistiško biuro, pereituose metuose į Jungtines Valstijas pargabeno kavos su viršum 100 milijonų svarų už 87 milijonus doliarų, ant kiekvieno gyventojto per metus išpuola 11 svarų. Arbatos teipgi atgabenta su viršum 100 milijonų svarų. Degtinės ir vyno atgabenta iš svetur už 36 milijonus doliarų, arba dusyk daugiau negu dešimtis metų atgal.

EXPLOZIJA.

Oakland, Cal. Parako dirbtuvėse Trapin Co. mieste San Lorenzo atsitiko eksplozija, kuri išgriovė dirbtuves ir užmušė penkis darbininkus, keturis mirtinai sužeidė, o apie 12 ypatų tapo nors sunkiai, bet ne mirtinai sužeistų.

NELAIMĖS ANT GELŽKELIŲ.

Mason City, Min. Netoli Blue Earth, Min. susimusė Chicago ir Northwestern gelžkelio pasazierinis traukinys su kitu. Prie to trukio vedėjas tapo mirtinai sužeistas, pečkurs užmestas, o daug keleivių nepavojingai užgauta.

GAISRAS.

Detroit, Mich. Sudėgė čia trioba Voelker ir Harry Co. Nuostolius gaisro padarytus skaito ant 100,000 dol.

IS DARBO LAUKO.

Utica, N. Y. Oriskann Mal-leable Works Co., iš liuso noro pakėlė darbininkų algas ant 10—15%.

Butte, Mont. Darbai šitų ap- linkinių kasyklose šiuom tarpu eina ne blogiausiai.

Cleveland, O. Farmų darbi- ninkai gauna Ohio valsčiuje mė- nesy po \$23.31 ir valgi, be valgi gri \$36.92. Taigi valgio pro- duktai pabrango ne dël didelių al- gų farmų darbininkų.

Philadelphia, Pa. Streikuoja čia tarnaujanti Philadelphia Rapid Transit Co. Kompanija stengiasi karas leisti su streikliauziais, dėl- ko buvo smarkus susirėmimai. Pa- laikymui tvarkos miesto majoras priėmė 3000 naujų policistų, ku- driems, žinoma algas mokes gyven- tojai, nors tie policistai priimti ginti kompanijos reikalus.

Belleham, Pa. Čianykščiose plieno dirbtuvėse dar vis streiku- oja darbininkai, kadangi ištikro jų padėjimas buvo nevertu pavyde- jimo. Jie dirbo 10½ val., pietums turėjo tik 25 minutes laiko. Al- gas jiems mokesjo ne kada reikėjo, bet kada kompanija norėjo. Dar-

Imperfect in original

"Ketetas metų atgal Amerikos jubilieriui priversti buvo sutverti tautiški slaptafonių sąjungų jų nuosavybės saugojimui. Tą patį padarė Amerikos bankininkai, kai po ir viešbutininkai ir gelžkėliai. Jie negalėjo pasitikėti vieša policija. Pigiaus buvo užlaikyti savą policiją. Argi Amerikos žmonės parsieis užlaikyti privatinių sąrgų?"

Kasmetinės piktadarybės išlaidos, skaitant pavogtą ar sunaikintą nuosavybę, ir pinigų išleistas ant policijos, teismų, kalėjimų ir tt. pasiekia milijonų sąrgų \$1.373.000.000, ir bet policija pasirodo negalinčia. Bet p. Weir nepasitenkina šituo apskelbimu ir sako, kad policija savo trukybę bando atlyginti savo žvėriškumu. Savo barbariškų "trečiojo laipsnio", kurį rašėjas prilygina prie išpausios inkvizicijos žiaurumo: kiekvieną valstietį, kaltą, ar nekaltą, gali visai nei nekaltinamą, ji gali įvilkinti į policijos stotį, leisti per kanynes, sunaikinančias jo sveikatą, ar dar aršiau, jo protą ir paleisti jį bejėgiu, bepročiu. P. Weir paduoda kelis "trečiojo laipsnio" žiaurybės atsitikimus, kurie jam teko patirti; jis sako toliau:

"Ant "trečiojo laipsnio" inkvizicijos, kokią mes randame, sakyme, New Yorke ir Chicagoje, privati valstietis negali pasiskusti. Tai yra cariška galybė. Užplūti ant jo užsikimšusiomis įstatymo vargomis, tai vis tiek ką padėti teisotą kovą, kuri gali tęstis metų metus, praryti dešimtis tūkstančių dolerių lėšomis ir pasibaigti nieku, kad ir su kasin kaip tvirtu atsidėjimu kovojant. Mums gali nesinorėti tikėti, kad Amerikos įstatymai yra tokiais silpnais. Kiti gal nenorės pripažinti šito teisingu. Reikia atminti, kad mes neturime reikalą su apdulkėjusiomis Blackstone teorijomis. Mes turime reikalą su įstatymu, kuris už Blackstone augštesnis ir galingesnis — su politiškos mašinos įstatymu. Policija žino, šitą gerai, vis tiek, ar mums tas žinoma, ar ne.

Policijos administracija vidutiniškai amerikoniškame mieste yra kasmetiški užpakaly kludantys sugadinto balsavimo galybės, kad savo pirštus gali prikišti prie kiekvieno augštesnio, kuris norėtų pasistatyti augščiau jos.

"Argi dar paslaptis, kad 75 nuos. piktadarių, sumintų už padėgimus, iš kišenių apvogimą, kelio pastojimą ir tolygius kitus dalykus New Yorke raudonosios šviesos apskrityse, buvo kvartalinų politikierių paleistais?"

"Dėlto tai Amerikos policija gali įvesdinėti "trečiojo laipsnio" kankynes be įsikimimo baimės. Dėlto tai, auka, įsiekianti teisybės atsiduria purvynėje, iš kurios jai sunku išbristi. Nėra teisota žmogų areštuoti be aiškios, matomos priežasties. Teip, ištikro ne! Ir teip mes kiutome neva apdrausim mūsų netikusiais įstatymais ir šal-tai traukome pečiais ant teip vadinamo purvagraibio pasakojimų, norinčio parodyti mums mūsų paklaidą ir pavojų. Dėlto tai nekalti žmonės yra areštuojami kasdien — kas valanda — ir laikomi dėl įtarijės, ar gal kaip "liudininkai" kol policijai pasimatoma tinkamu juos paleisti. Tai yra saldus pasitenkinimas vienų iš mūsų — akla bukaprotė, jei teip sakius — ir siekiantis godumas bei gerbiamoji vagystė kitų iš mūsų, kurie duoda pėskią politiškoji diktatoriumi ir padaro įstaigą, tokia kaip "trečiasis laipsnis" galimu.

"Trečiojo laipsnio" taislas, kokiu mes jį žinome šitoj šalyj, yra blogas. Daugiau kaip tiek. Jis yra kliutimi piliečio teisėms, namų šventybei. Ir jis nei kiek nepada da teisingumui. Europą niekuomet nepažinojo "trečiojo laipsnio" perdėjimu, kuriuos mes atrandame Amerikoje. Ir piktadarybė Europoje niekuomet nepasiekė Amerikos piktadarybės didumo. Užrubežinė policija hereikalanja "vandeninio gydymo".

"Nežinurint j "trečiojo laipsnio" žiaurumą, apie kurį mes nei pusės negalime atsižinti — Amerikos policija ucepagina nei žmonių gyvasties, nei žmonių nuosavybės. Kuomet nekaltas, silpnas įtartinys yra kalbinamas, kankinamas ir mūšamas, tikri piktadariai yra laisvi. Tas yra aršiausiu."

Seniaus toki raštai galima buvo rasti tik visų bijomų anarchistų (Tas ant penkto pusl.) vybės" draugijos.

Tikėjimų Istorijos Rankvedis

Su paveikslais

Parašė, bendradarbiaujant kitiems mokslininkams,

P. D. Chantepie de la Saussaye,
Teologijos profesor. Amsterdame,

Vertė J. Laukis

Šitas manymas užleido vietą objektyviškesniam ir rimtesniam žvelgimui dalykan. Senoviskai egiptiškioji teologija nuziedė savo tikėjimiskais mąstis ir pažvalgas ir teip originalius ir savotiškus pavidalus, kad suprantamos yra tokios pažiūros senovės graikų, o po jų ir šiolaiinių mokslinčių; vienok paskutiniiais laikais kas kartas vis daugiau pasiekėja, kad tai yr ne kas daugiau, kaip nesusipratimo pasekmės. Egiptinio tikėjimo asmens negalima išaiskinti remiantes teologiją, tik kultū ir suprantama dėlko: kulto formos stovi ant paties mokymo pagrindo ir galėjimas suprasti dogmatiskąjį vystymąsi priklauso nuo supratimo įvairių kulto formų.

Pirmas pamatinis klausimas, sulgy kurio skiriasi nuomonės, yra tame, ar galima žiūrėti į egiptišką tikėjimą kaip į vieną nedalinamą visą, kuris bėgyje 3000 metų egiptiškios istorijos savo asmeniškose rubežuose nebuvo kreipiamas linkiui tokio vystymosi ir kuriam vietinio pobūdžio savotiškumai turėjo greičiau formaliską, negu realiską ypatybę. Senoji mokykla su de Rouge, Pierret, Brugsch ir iš dalies Lepage-Renouf'u prysakij išriša šitą klausimą priariancioj prasmėj ir, sulgy jos nuomonės, visų gadynių ir įvairių vietų tekstai lygiai vienai nurodo. Priešingai gi, Maspero, savo vėlesniuose veikaluose, Pietschmann, Ed. Meyer, Tiele ir ypatingoj prasmėj Lieblein tvirtina, jog Egipto tikėjime buvo vystymosi. Ir ištikro, lengva prirodyti, jog skirtingai Egipto tikėjime, priklausanti nuo laiko ir vietos, turi didelę svarbą. Iš pradžių Egiptas nebuvo viena nedalinama viešpatystė; rods, vėliau sulyginamai lengvai buvo atsieltas politiškas vienumas; bet tikėjimiskasis vienumas buvo tik teorijoje ir rėmėsi daugiausiai teologiskais apmąstymais ir egiptiškio tikėjimo išsivystymą galima vaizdyti sau kaip savo budo siekimąsi prie tikėjimiskos vienybės. Matome, kad iš pradžių vietiniai kultai visai nesutinka vienas su kitu, kaip tų stengėsi prirodyti simboliskais aiškinimais egiptiniai teologai ir vėlesnieji sistematikai. Manymą apie vienumą atmeta teipgi įvairių perijodų, paminklų liudijimai. Teisybė, visuose egiptinės istorijos perijoduose susitinkame, abelnai sakant, su vienas ir tais pačiais dievais ir net su tais pačiais tekstais ir jei tulos senojų laiko dievų formos išnykta pamaži ir pasiekia naujomis, tai tam nereikia priduoti didelės svarbos; priežastia to gali būti mūsų medžiagos stoka, — bet, visa kas tas neatmeta vystymosi galimybes. Priešingai augščiau pasakytam, ant kiekvieno žingsnio mes susitinkame su veiklia, akyla tikėjimiską egiptiečio mąstym, mes matome, kad nauji moksloai skina sau kelią ir įsivyravja platesniuose skraituose, atgal, kaip dirba ir įjeko egiptiškio mokyto teologo protas. Atrodas egiptiškiojo tikėjimo, kaipir visos egiptinės civilizacijos, vienodumas, beatmainingumas, išsiaiškina, iš dalies, viena pobūdžio šitos tautos ypatybę. Senovės egiptietis savo idėalą matė ne priekyje, bet užpakalyj, tolimame, pirmabuviniame laike; autoritetą turėjo jo akys tik tas, kas turėjo ant savęs senovybės atspaudą; šito dėl egiptiškioji civilizacija vienval gryžta atgal, kas ypatingai reikiama matoma saitiškame kulturos perijode; tai ne atsigimimo, bet greičiaus atsisteigimo gadynė. Ejimas priekin Egipte buvo tik dėl butinimo. Suprantama, kad šitas visglabiausiai apsirėiskia tikėjime: čion naujas niekuomet neištumia seno; naujos idėjos eina greta su senomis; senos formos užlaikoma šventai ir nepalytėtinai, nors jį jas būtų įdėtas visiškai naujas turinys; čionpaušios priešgynybės nesimaitė sunkinančiomis senoviniams egiptiškam protui. Kunigai, žinoma, visuomet linkdmi prie konservatizmo, stengėsi su pagelba simboliskų taisyklių ir aiškinimų surišti naują su senu, ir, kiek galint, juos sulieti. Kai kuriuose dėstysje galima net prirodyti, kaip jie griebdavosi už pia fraus ir sena data žymėjo visiška naujus apsirėiskimus ir faktus, idant suteikti jiems didesnę svarbą ir autoritetą.

Tyrinėjant egiptišką tikėjimą galima pasirinkti sau įvairius tikslai. Jo asmuo buvo apsklebinamas kaip monoteizmas, panteizmas, henoteizmas, saulinis kultas, garbinimas gamtos, animizmas, arba, atgal, fetišizmas, bet vėlesnieji tyrinėtojai nemano esant galimu, idant tikėjimiskais vystymais turėtų vieną versmę sau pradžia. Kad egiptiškioji tekstai, net seniausieji, turi savyje daug tokių, kas skamba monoteistiskai, tai nėra abejojama. De Rouge ir iš dabar gyvenančių mokslinčių ypatingai Pierret, stengėsi išvesti, jog egiptiškais tikėjimas iš pradžių buvęs monoteistisku, pasiremami tuomi, kad dievas tankiai vadinama vienatiniu, bebapaigisku, amžinu ir tt.; priegatm jie stengiasi prirodyti, jog šitas pirmapradinis monoteizmas išsivystė greičiau į atrodomą negu tikrą politeizmą, kur daugelis dievų emė pildyti tik augščiausio dievo pildenybes. Lepage-Renouf žiuri į dievus kaip į galiną gamtos įjėgų išraišką ir monoteistiską egiptiečių pažiurą aiškina kaip rodomą betarpiško "jausmo begalisko", kaipio sensus numinis, kuris liuosai gali būti greta su politėistiskąja mytologija. Rimtas tyrinėtojas neprivalo praleisti egiptiškiojo monoteizmo ir panteizmo, bet jie greičiau priklauso teologijai negu kultū ir liaudies tikėjimui; Egipte protiškas siekimasi monoteizmo arba panteizmo dvasioje pastebama visose gadynėse, bet monoteizmas visuomet apsirėiskia apvilktu simboliskais paveikslais ir yra ne daugiau, kaip teologiskiojo politeizmo, perdirbimo pasekmė, kuris tūomi, vienok, nė kiek nesinaikina, Lepage-Renouf pastebi, jog egiptiškais žodis paženkliniui supratimo "dievas" niekuomet nebuvo tikroju daiktvardžiu ir vienintėlis pasistengimas nuvesti monoteizmą už teologijos rybų į patį kultū ir gyvenimą suiro pats, kaip, matysime tų vėliau; ir jau šitas faktas parodo, jog prigimtas egiptiečio protas visai netiko priėmimui tikro monoteizmo.

Lepsius manė, surasti pradinį egiptiškiojo tikėjimo mazgą ir abelną egiptiškios tikybės principą sauliniame kultū, dievą Ra paskaitydamas tautiškū Egipto dievū. Bet saulinio pobūdžio negalima laikyti pradinio dėl daugumos egiptiškų vietinių kultū; prasikišantis saulinio kulto atsižymėjimas ir vietinių dievų tolygumas dievui Ra yra vėlesnio atsiradimo apsirėiskimas. Tas, ką Lepsius paskaitė pradinį taškū, greičiau yra išeinancia pasekmė. Lieblein bandė pasiekti istoriską egiptinio tikėjimo išsivystymo egi. Sumanymas jo toksai: henoteistiskas garbinimas gamtos iki susivienijimui viešpatystės, paskui politėizmas, išsivystė į apdvasinimą gamtos dievų ir užleides vietą monoteizmui; pastarasis, savū žaru, užsileisdamas tikėjimiskais žmonių reikalams, pasipildo gyvuliniu kultū ir pasektiniui mokiniui. Bet šitas sumanymas negali būti priimtas; gyvulinis kultas pasirodo vienu iš pirmapradinių egiptinio tikėjimo elementū, be to gi Liebleinas tankiai sumašo teologiją su žmonių tikėjimu.

Pietschmann savo darbu parodė naujus kelius, ir išplėtotos jo idėjos pasirodė moksliui labai veisingomis. Jis išrištinu taškū paėmė seną de Brosso pažvalgą, kuris afrikinų tautų fetišizmą lygino su garbinimu gyvulių pas egiptiečius; magiskąjį egiptiškio tikėjimo pobūdį jis išstumė ant pirmos vietos ir tuo patim laiku nurodė, kokią pamatišką svarbą turi vietiniai kultai supratimui tikėjimo ir jo išsivystymo. Su juo susitaiko didumoj Maspero, Ed. Meyer, Erman ir Wiedemann. Jie visai nenori išvesti visą tikėjimiską išsivystymą vienintėliai iš šitos pamatinės idėjos; priešingai, jie greičiau prileidžia buvimą įvairių vie-nokių pirmapradinių veiksmū.

lesnio atsiradimo apsirėiskimas. Tas, ką Lepsius paskaitė pradinį taškū, greičiau yra išeinancia pasekmė.

Lieblein bandė pasiekti istoriską egiptinio tikėjimo išsivystymo egi. Sumanymas jo toksai: henoteistiskas garbinimas gamtos iki susivienijimui viešpatystės, paskui politėizmas, išsivystė į apdvasinimą gamtos dievų ir užleides vietą monoteizmui; pastarasis, savū žaru, užsileisdamas tikėjimiskais žmonių reikalams, pasipildo gyvuliniu kultū ir pasektiniui mokiniui. Bet šitas sumanymas negali būti priimtas; gyvulinis kultas pasirodo vienu iš pirmapradinių egiptinio tikėjimo elementū, be to gi Liebleinas tankiai sumašo teologiją su žmonių tikėjimu.

Pietschmann savo darbu parodė naujus kelius, ir išplėtotos jo idėjos pasirodė moksliui labai veisingomis. Jis išrištinu taškū paėmė seną de Brosso pažvalgą, kuris afrikinų tautų fetišizmą lygino su garbinimu gyvulių pas egiptiečius; magiskąjį egiptiškio tikėjimo pobūdį jis išstumė ant pirmos vietos ir tuo patim laiku nurodė, kokią pamatišką svarbą turi vietiniai kultai supratimui tikėjimo ir jo išsivystymo. Su juo susitaiko didumoj Maspero, Ed. Meyer, Erman ir Wiedemann. Jie visai nenori išvesti visą tikėjimiską išsivystymą vienintėliai iš šitos pamatinės idėjos; priešingai, jie greičiau prileidžia buvimą įvairių vie-nokių pirmapradinių veiksmū.

Daugelis tyrinėtojų, kaip antai Pierret, Lepage-Renouf ir Lieblein, manė, jog pagal buvusį kylimą galima pasakyti pasekantis egiptiškio tikėjimo puolimas; sulgy jų manymo, vėlesni egiptiškio tikėjimo faziai turėjo būti daug žiauresniais ir daugiau perimti magiskuoju elementū negu pirmapradiniai. Jei jie, sakydami šitą, suprato tikėjimiskos mąsties išsivystymą, tai jų tvirtinimai lengva yra sumušti. Jei didesnė dokumentų dalis, nurodančių į egiptiškąjį niektystę, priklauso naujai viešpatystei, taigi vėlesniam laikui, tai tas dar nieko neparodo, kadangi magiskasis senųjų šermeninių apeigų pobudis nė maž nėra abejojamas, versmės gi senojų perijodo tyrinėjimui toli neteip apstingos, kaip vėlesniojo laiko. Matyt buvo kas kitas, ką išaukė naujos viešpatystės gadynėje puolimą tikėjimiskio gyvenimo ir drauge su tuo sustiprėjimą kunigų galybės.

Klausimas butinimo atskirti liaudinį tikėjimą nuo teologijos visai teisingai buvo pakeltas vėlesniųjų tyrinėtojų, k. a. E. Meyerio ir Maspero'. Egipte, kaip ir visur kitur, tikros tikybės pradžios ir jo pradinį išsivystį reikia įskoti liaudies tikėjime; ja yra remiama teologija ir iš jos ji išplečia visą savo sistemą. Liaudinį tikėjimą pirmiausiai reikia tyrinėti vetiniuose kultuose. Nors jie, anaipol, negali būti raktu atsidafymui viso senovės egiptiečio tikėjimiskio pažvilgio į sviatą, kaip tų teisingai patėmijo Tiele. Bet pilnai teisinga atiduoti pirmą vietą vietiniams kultams, išdėdant Egipto liaudies tikėjimą. Tik gaila, kad šitie kultai labai mažai tėra žinomi, prie tamgi versmės tankiai negalima laikyti pilnai pakaktinomis dėlto, kad visi mūsų tekstai, imant nuo seniausių iki vėliausių nūžiesti i teologiskais kvarmas.

I senovės egiptiškąjį teologiją negalima žiūrėti kaip į ypatingą slapto mokinio budą. Daugelis tyrinėtojų, pasekdami senovės graikus, manė, jog egiptiniai kunigai turėjo slapta mokslią, kurį jie stropiai slėpė nuo nesužinodintųjų. Apie tokį slapta mokslią paminklai neišlaikė jokių žymių. Teisybė, mokytieji ir, visglabiausiai, kunigai šiurkštiesiems jausmiskiams supratimams pridudavo išnašą reikšmę ir vertę ir net buvo ypatingas mokslas, pagelbėjusis simboliskų aiškinimų išsiplėtimui; vienok teologija, Egipte turėjusi tokia svarbią rolę, nebuvo jokiū slapto mokiniui suzinodintų; tikėjimiskai raštai buvo atviri visiems ir prieinami kiekvienam, kas turėjo liuosą laiką ir ištėklių, idant įsigilinti į šituos sanprotavimus. Senovės egiptiškioji teologija visai nesusijė atsiluosuoti nuo šiurkštaus fetišizmo. Teip pat panteistiskioji naujos viešpatystės teologija negali vadintis slapto mokiniui, kadangi ji teipgi buvo išdėta lengvai prieinamuose raštuose. Jei tekstuose kartkartais atsitinka kaipir mistiška kalba, kuriai Brugsch priduo da ypatingą žymę, tai tos vietos yra ar poetiskais vaizdais ir mistiškais mēklinimais, kurie senovės žmonėms atrodė toli ne tokiais mistiškais, kaip mums; arba yra tai fantastiska žodžių žaismė, kuri kartais, turbūt, buvo nesuprantama nė pačiam rašėjui. Paslapybinis raštas, sutinkamas kartais naujos viešpatystės gadynėje, pav., tēbiskuose karalių rak-tuose, be abejonės, neturi jokio atsinešimo prie slapto mokiniui. Dalinimo į egzoteriską ir ezoteriską (viešą ir slap-tą) mokinią Egipte negalima rasti. Žinoma, skirtingas tarp grynai najyvisko ir reflektiviško, arba racionaliskio tikėjimo, tame pobudyj, kurį turėjo egiptiškais tikėjimas, reiš-kėsi gana griežtai ir davė save jausti visose gadynėse, bet jo rubežiai pažymėti buvo labai silpnai ir jie vienval mainėsi. Vargiai tegalima manyti, idant teologiskieji protavi-mai su savo simboliskais dieviškų formų aiškinimais neprisidėtų labai daug prie išaiškinimo supratimū apie dievy-stę, jei ne visur, tai bent daugumoje atsitikimū.

Egiptišką suoprotį apie dievą bandė suvokti per etimologiską analizą egiptiškiojo žodžio "neter" — dievas. Šitas žodis, supratimu vieny, reiskia "patgyvatvėris", supratimu gi Renouf — "tvirtas". Geriausiai, anot Maspero, yra palikti šitą klausimą šalyj, kadangi abelnai yra abejojama, ar šitame atsitikime galima etimologiskū keliu atsiekti tikslą.

Iš pasakytų yra aišku, kad išdėti egiptišką tikėjimą sistematiškoje formoje nėra galima; visi mėginimai šitoje linkmėje susimūša patys. Veikalas, panašus Brugscho trusui, greičiau yra egiptiškios teologijos išreiskimu, negu tikėjimo; nuo šitos atžvalgos, teipgi kaipio moksliškų faktų rinkinys, jis pilnai užsipelni atidžią. Vienintėle galima išdė-jimo forma mēs laikome istoriską, vienintėliai gi tikru ir užtektinū būdū, kritiškai analitišką. Senoviskioji teologija išdirbo sau placias sintėzas, kurios uždengė savimi pradžios ir istoriskiojo vystymosi žymes; mūsų užduotis bus tame, idant išrinkti sau kelią atgal ir tokiu būdū prieiti prie pilno išaiškinimo pagrindinių elementū bei pamatinių egiptiškiojo tikėjimo suoprotiū. Šitas mēris yra dar toli priekyje; kelias jį tik pažymėtas ir viso tik keliatas metų, kaip tyri-nėjime priimtas istoriškai kritiškais budas. Nė vienas iš šiolaiinių egiptologų nepasėvė savęs šitam uždaviniiui su didesniu uolumu ir geresne pasekme, kaip Maspero. Jo skaisčius darbai, perimti geniumi ir nemažiau skaistus išdė-jimas žymiai prisidėjo prie išaiškinimo pamatinių priežastij ir abelnų egiptiškiojo tikėjimo idėjų. Jo "Etudes de mythologie" dviejuose tomuose visuomet turės kuodidžiausią svarbą. Eidamas paskui savo įkvėpimą ir betarpišką pažiūrą, jis kartais kaipir nepastebi sunkenybių, arba labai lengvai pergalia jas, tuo tarpu gi pilnam uždaviniiui išrišimui yra

ištikro didelės sunkenybės. Šitai, dideli tikėjimiskai veikalai, kaip, pav., mirusių knyga, netikusiai išversti ir pilni viso-keriopausių mīslų sulgy kalbos ir išdėty juose faktų; sulgy turinio jie tankiai yra tūsti ir daug kalbanti. Etimologiškioji žaismė ir fantastiskieji senovės raštininkų metaforai yra tankiai mums alsinančiais ir visiškai bergždžiais mūsų pažinčiai; kartais gi jie yra mīsliskai, jei nepasakius, visai be-prasmiai. Prie butinų prirengiamųjų darbų gvaldymui egiptiškiojo tikėjimo mytologijos nuo naujos, istoriskos at-žvalgos ir pirmą visą ko, monografiskū vietinių kultū ap-dirbimu bei išmėtytu mytū ir pasakū nuotraukū rinkimu — lygšiol neužiimta. Daugybė dievų paveikslų teologijos per-dirbta nepažintinai; ant kiek gi butinai yra atskirti teolo-giją nuo liaudinio tikėjimo, ant tiek tas sunku yra padaryti; negalima pasakyti didumo teologiskūjū sanprotaviniū įtek-mės į tikėjimiskū žmoniū supratimus. Egiptiškiosios vers-mės yra vienpusėmis ne vien dėlto, kad jos daugiausiai yra šermeninio turinio, bet ir dėlto, kad jos vienval buvo ofici-jaliskio kuniginio ir valstybinio tikėjimo išreiskėjomis; su-lyginamai mažai atsitinka tokiū paminklų, kurie atidengia mūsų akims tikėjimiską paprastū žmogaus gyvenimą, o toki tai ir turi didžiausią svarbą ir augščiausią kainą.

Išdėdami žemiau kaip liaudinį tikėjimą, teip ir teolo-giją, negalėjome apsieiti be jokių hipotetų. Daug kas gali-ma buvo išdėti tik abelnuose ruožuose, paliekant daugelį klausimū be atsakymo. Nėra abejojama, kad by kokisai išdėjimas egiptiškio tikėjimo, įsigilinęs šiek-tiek į jo smulk-menis, už kelių metų buvo jau pasenusis.

20. LIAUDINIO TIKĖJIMO DIEVAI.

"Visi dievai patenkinti danguje, visi dievai ant žemės ir vandenyje; visi patenkinti šiaurės ir pietų dievai, visi vakarų ir rytų dievai, visi kaimų dievai ir visi gardų die-vai". Šitame pobudiškame piramidiskame tekste atsimušė visa senovės egiptiečio tikėjimiską pažiūra svietai. Kur-link nekreipė egiptietis savo akių, visur jis aplink save matė dieviškąs egiptes. Visa apsiaucianti gamta buvo dievų apgyventa ir visas gyvenimas rodėsi jam dieviškąja slapybe. Dangiskii kunai su savo įstatymotu krutėjimu, derlingoji motina-žemė, pilnas slapybiškumo, palaimintasis Nylus, matėsi jam galingais dievais, be kurių pagelbos jis negali apsieiti. Jo vaizda piešė jam dykumą apgyventą bai-siais, pasakiškais gyvuliais, sfinksais ir grifais, ir jam rodėsi, jog lapų šuršėjime jis girdi dieviškous žaismės balsus. Senovės egiptietis, kaip tų galima matyti iš paminklų, jo dailės, buvo akylas gamtos gyvenimo tēmytojas ir gyvulių pobudiškumai negalėjo ištrukti nuo jo pasuagojimo; kaipio tikram rytų sunui, gyvuliai rodėsi jam apdovanotais virš-gantiškoms įjėgomis ir jis priskaitė jiems išjėgą kalbos, pranašystės ir viršžmogiuskios išdailintos jausmus; jis manė, jog jie yra apgyvenami dievų ar demonų ir todėl daugeliui gyvulių atiduodavo dievišką garbę. Numirėlių svietas pas jį buvo apgyventas begalėse daugybė demonų ir dievų, tai žmogiškame paveiksle, tai paveiksle įvairių gyvulių.

Egiptiečiai dievino viską: medžius, gyvulius, žmo-nės ir net trobesius, — šitai, Amona-Ra šventamaj Tēbuose jie skaitė dieve. Dievai ir demonai galėjo gyventi visur ir savo įsikunijimu galėjo daryti gerą ar blogą įtekme.

Pietschmanno ir Maspero tyrinėjimai parodė neabejo-tinai, kad ant egiptiškio liaudinio tikėjimo dugno išsikro-gludo panašios idėjos ir supratimai, iš dalies animistiskio, iš dalies fetišistiskio pobūdžio. Gyvulių*) kultas, kuris grai-kams atrodė neišpasakytai keistai ir kurį jie, guododami egiptiečių išmintį, laikė giliamaninga simboliybe, kuomet tokių žmonių akyse, kaip Juvenalis, jis gimdė neapkyntą visai šalai, — šitas kultas ankštai risasi su išdėtais augš-čiaus supratimais; jis yra liekana fetišizmo, šito žemesniojo, primityvisko tikėjimiskio laipto, nuo kurio egiptiškasis tik-ėjimas niekuomet nevaliojo pilnai atsiluosuoti. Nežiuri-nt į kulturos pirmynėgą, amžinai konservatyviskieji egiptiečiai atkakliai laikėsi gyvulinio kulto; panteistiskioji teolo-gija ir mysticismas suteikė jam išnašesnių pobūdį, bet jo ga-lybė buvo sugniudyta tik krikščionybės ėmimo virsaus ga-dynėje. Naujieji tyrinėtojai, eidami vienu keliu su egiptiškais teologais ir graikiškais filozofais, bandė surasti gyvuliniam kultui simboliską išaiškinimą, bet, kaip jau buvo nurodyta pirmesniame skirsnyje, šituo keliu niekuo-met negalima prieiti prie tikro ir pirmapradinio egiptiškio tikėjimo aktino. Pirmesnės mokyklos egiptologai savo pasistengimuose tardyti garbinime gyvulių matė tiesiog fak-tą; jie nestatė sau užducių, surasti ir apsvieiti pirmapra-dinį šito fakto idėją, kaip tas pridera tikram mokliui ir pasitenkino vien tuomi, kad stengėsi apdvasinti ir savotiškai perkeisti šiurkščius supratimus. Pierret ir Lieblein, klaidin-gai pripažystanti gyvulių kultą vėlesniu atsiradimu egiptiškame tikėjime, stengiasi parodyti, jog gyvulių figūros bu-vę ne kuo daugiau, kaip hieroglyfiškais ženklais pažymė-jimū įvairių dievų, idant atskirti vieną nuo kito, bet Pietsch-mann su pilna teisybe atmetė tokį aiškinimą. Kokisai vidu-rinias, sanrsys yra tarp gyvulio ir dievystės tame pavidale, kokiame jį matome jo įvairiose pildenybėse bei kultū ir aplamai, ar galima bent koks tolygus susirišimas, matomai negalima išrišti kiekvienoj atskiroj dėstij. Kam mistiškūs dievus garbinta avinų paveiksle? arba kam Ombose kroker-dilius buvo garbinamas žmonių sutvėtoju ir apgyneju? Dėl šito buvo ir yra išreiskama daugybė tiesapanasių ir net genialiskų pastebėjimų, kurių vertė vienok labai abe-jotina. Bandymų surasti totemistiską aiškinimą egiptišk-am gyvulių kultui nebuvo daryta, bet jie ir nėra galimi dėlėi medžiagos stokos.

Daugelis gyvulių, k. a. vanagas, arba katė, buvo maž-daug visuotinai garbinami; kiti buvo garbinami tik kaip ku-riuose apskrityse, kituose gi jų nekentė: tokiais buvo, pav., krokodilius, ir vandeninis arklys (hipopotamas); tuk-stanciai gyvuliškų mūmijų randama įvairiose Egipto vieto-se: čion yra krokodiliai, katės, kregždės, ichneumonai (sava-rano pelės) ir tt. Šitos gyvulių šeimynos kaltos savo šventybė iš dalies vieniems ar kitiems dievams ir dievėms, išrinkusiems savo bukle vieną tų jų šeimynų gyvulių. Kaip toli siekė garbinimas gyvulių srityje, neapsimame pasakyti; galima tik prileisti su didesniu ar mažesniu tikrumu, jog prastas žmogus garbino žaltį, žasį arba katę maž-daug teip, kaip negras savo fetišą.

Greta su šituo buvo ypatingas, tikras gyvulių kultas, kuriame tyčia išrinktas gyvulys buvo dievybės įsikunijimo vieta ir turėjo savo nuosavus šventiniamus, kunigus, šven-

*) Svarbiausios vietos paliečiančios garbinimą gyvulių, yra sekancios: Herodotas II, 65-76, II, 28; Diod. I 89-90; Strabo XVII, 35-40; Plutarčas, De Is et Osirid, 71-77. Paršes savo paskutinio veikalio I daly-ne ant puslapio 261 ir sek. paduoda surasą gyvulių, laikytų šventais.

M. Konopnicka. PAGAL ĮSTATYMUS

Vertė Pranas Siulėlis

(Tąsa).

pasekmės, pradėjo raukytis prie verksmo.

— Eiva, jau eiva, nes pradės rėkti — tarė ponis.

Ponas viršininkas ištraukė pirštą.

— Įstikrųjų vaikas pradėjo verkėti plonu, silpnu, tartum prislėgtu balsu. Jauna motina su-
dejavė ir, sunkiai atsigrižus, padavė jam iš-
džiuvusią, tuscia kruti...Priartinio prie kitos lovos. Gulėjo joje
augstininkas moteriškės su raudonu ugniniu
veidu ir stiklinėmis, išmeigtomis ir tūbas aki-
mis. Lūpos buvo karsčio sudėgintos, ji kru-
tino jomis laisvą laiką, rydamas seilę ir sun-
kiai kvėpuodama. Ponas viršininkas pakū-
dėjo ką tai gydytojui.Gydytojas susiraukė ir pečiaiis patraukė.
— Negali žinot — tarė, — dar tik trečia
diena... Ten ir teip lovos užimtos....

Nuėjo toliau.

— Vat, štai stipri, — atsiliepė ponas vir-
šininkas, rodydamas į sėdinčią ant lovos ka-
nė, su kuria gydytojas šnekėjo prieš atėjimą
svėčių. — Sausio mėnesį skandinosi, iš van-
dens ją jau veik negyvą ištraukė, persirgo sun-
kiu tyfusu ir nieko.— Skandinosi? — užklauskė užimančiai po-
nia ir žingėdžiau pradėjo žiūrėti į ligonę.— Tas dar niekis! — iškilmingai pridūrė
ponas viršininkas. — Bet kas per budas! Aš
visuomet sakau, kad nors pusę turėtų tos kan-
trybės geram, kokią turi blogam, iš jos būtų
puiki moteriškė.— Pakelk galvą! — pridūrė, imdamas li-
gonei už smakro ir kreipdamas jos veidą prie
sviesos. — Graži mergina, — tarė — ir nu-
sišypsojo maloniai.Ligonė sunkiai pakriepė galvą ir reikalau-
jamą pusę. Tamsų plauką lino iš po čep-
čiuko, draikydami ant sumenkusio veido.
Ant įdubusių veidų prasimusie tamsūs, greit
nykstantis raudonumas; siauros lūpos dre-
bėjo, o ilgas blakstienos metė kokią tai melyną
tamsumą ant to sumenkėjusio, suvargusio
veido.— Lai ponis įsitęmija, — tarė viršininkas,
paleidęs ligonės smarką — kad tai yra neati-
taisoma vągylka. Du kartu iš kalėjimo pa-
leista, du kartu pabėgo iš ištrenimo pas vagi-
šius. Teip jai toji duona patiko. Kuomet
jau paskutinį kartą sugavo, tai į Vislą iš žem-
sargių rankų išsisukus šoko.

— Iš baimės? — užklauskė ponis.

— Kur ten iš baimės! Iš tokio jau vagi-
šiško užsispyrimo. O, jau kaip mums pasise-
ka koks paukštėlis, tai net miela pažiūrėt.
Ant merginos veido atsismušė neapykanta
kancija. Ji nuleido galvą ant krutinės ir su-
spaudė sukryžiuotas rankas ant pilko kalėjimo
uždangalo.— O, Dieve! — susnabzdėjo pone. — To-
kia jauna mergina! — Ar tau negeriau būtų,
mano vaikeli, pasitaisyti, teisingai gyvent?...
Matai kokios pasekmės blogo....Ligonė tylėjo. Jos antakiai buvo sutrauk-
ti, lūpos drebėjo....— Ką, tamsta, į ją kalba! — tarė viršin-
kas. — Tik žodžių gaila. Ar tai aš mažai į
ją prisnėgėjau, aiskinau!... Ir ką? Tai be
jokio jausmo sutvėrimas!Ponia atsiduso ir atsitraukė kelis žings-
nius atgal. Ligonė primerkė akis, krutinė jos
alsavo sunkių atsidusimų.— Ir ką, gydytojai? — atsiliepė viršin-
kas, — greit ji galės eiti?— Teip — atsakė pamąstęs gydytojas, —
už kokių savaitės.... Desimties dienų....

— Į Gricą nueis?

— Ojei! Kodėl ne!

Tas jaunos kalinės krutinės išsprudę kurtus
sudėjavimas; jos galva sunkiai nukrito ant
kieto kalėjimo pagalvio....I dvi savaites vėliau, nusilpnėjęs ir dar svy-
ruojanti po ligą, Onutė išnaudojo ejo ant apsi-
buvoimo. Tuom kart ponas viršininkas, pam-
kintas liudno patyrimo, buvo atsargėšnis. Su
Onutės išsiuntimu nelaukė, kol susirinkus di-
desnė partija, kaip tai paprastai darydavo, bet
liepė varyt merginą kartu su Mikolienė, kuri
teipogi pabėgdavo, ir lygiai su Onute, prigule-
jo prie nepataisomųjų rūšies.— Tikras žvėris, dievaži! — kalbėjo su-
erzintas viršininkas į savo pagalbininką, ra-
sydamas jau trečią Mikolienė "rozpiską", ku-
ir kancija. Ji nuleido galvą ant krutinės ir su-
mušta girtuoklio vyro, stovėjo palei duris. —
Tik žiūrėk, tamsta, į ką ji panasi! Jauna dar
žmona, o kaip atrodo. Ir kam jai tas? Dėl-
ko? Turėti ten ramumą, nieks jai pirštu ne-
pajudins. Ne! Bėga ji čia, kad ją girtuoklis
vyras muštų, sakosi pas vaikus....Palenkė galvą prie sviesos ir atydziai nu-
mė nuo plunksnos galo plaukūtį. Pas duris
išgirdo tykus verksmas.— Sakau tamstai, turėjau kartą vizlą
olą, kurios šūnyčius padovanauju kaiman,
kios penkių mylių nuo Varšavos, savo pa-
tamam. Ir, įsidėmėk tamstai, toji kalaitė
kart pabėgo ir tuos šūnyčius po vieną
ysė parsinešė. Liečiau uždaryti, tai teip
gė, kad net žmonių išvaizdinima pereiną.
Ir turėjau lipti paskandyt šūnyčius tven-kiny. Ir ką tamsta pasakys? Mano kalaitė
tol bėgiojo, tol lakstė, kol nesuodė ir sunėšė
man juos prieš pat mano langą. O staugė!...
Mano pati vos neapalpo, klausydama to stau-
gimo. Dar tuomet Igniukis sirgo.... Na, tel-
— tarė, paduodamas žemsgariui "rozpiską".
O sergėk man jas, tartum savo akis kaktoj.
Kaip mergina, arba boba pabėgs, pats už tai
atsakys.Ejo tasyk Onutė su Mikolienė, kuri šiuon
žygiu pasiėmė su savimi jauniausią vaiką, jau
gal kokių penkių metų, su didele galva, išpu-
stu pilvu ir sutrauktomis kojomis. Tas pil-
vas, tos kojos, tos suvytė rankos, kuriomis vai-
kas buvo apsikabinęs nešančią jį motiną, da-
rė jį panašiumi į didelį vorą, o pabalę, stikli-
nės akys ir pilkas skarmalas, kurs jį dengė
dar labiau tą panašumą didino. Vaikas ne-
šnekėjo, net neverkė, bet, nulenkęs savo didelę
galvą ant motinos peties, atsiliepdavo tarpais
nesmagiu, tartum paukščio cypimu.— A-a-a, yuogele! — kalbėdavo tasyk Mi-
kolienė, glostydama jo apatinį, išbalusį vei-
duką, — mama nupirks tau saldumynų, vos tik
nueisime.Ir lenkdamosi po vaiko sunkumu, skubi-
nosi, net Onutė aplenkėdavo.— Tfu!... — spaudė žemsgaris. — Čor-
paimitų!... Vot, gražumas!

Ir vėl ejo tylėdami.

Aplink juos buvo puikus, stebuklingas pa-
vasario rytas. Oras buvo pilnas kvėpavimo ir
ramumo. Dideli, seni topeliai, ir dvi eili išilgai
vieskelio pasodinti, dar tik ką išsivysčiusiai
bumburėliais lyg aukso spindėjo prieš saulę; so-
duose žydėjo gelės ir jėvos, virš žolės ir rugių
birzgė atgiję vuodai, nuo lauko vandpuolių gar-
siai, triukšmingai bėgo greitas, tyras vanduo.
Šilti pustelėjimai nešė osimą naujai pražalia-
vusių gojų, vytyriukai pripildė orą skamban-
čiomis giesmėmis....Iš tų trijų keleivių nieks į tai neatkreipė
atydą. Atpenč, jie patys atrodė kokių tai
tamsiu plėtmu, numestu ant to saulės re-
gratio.Tas plėtmas vis slinko tolyn ir tolyn, tar-
tum stumiamas to aiškus vieskelio, kuriuo ni-
ritosi brūkšos ir vežimai, guviai prunkstė ir
žvengė arkliai ir girdėjosi sumaisyti, linksni-
žmonių balsai. Visi ejo į tą pačią vietą, nes
miestelyj išpuolė kermošius; nieks vienok ne-
pasveikino tas, greit einančias, moteris, pas-
kui kurias užpakaly, su šaudykle ant pečių.
Ejo kareivis, aplenkiant kiekvieną vežimą,
kiekvieną žmogų kruvelę, kartojantis storu,
kietu savo balsu:

"Idi! idi!"

Artinosi prie kaimo. Prie kelio, ant kap-
čiaus, kur stovėjo biesa piemenė vienuose, ant
krutinės praskėstose, marškinukuose, su ža-
lia ryškė rankose; tarp keturių simetriškai pa-
sodytų gluosnių kysojo kryžius nuo lietaus
pajuodavęs, kurio apačioje, tartum visa saują
pašėtos, užtydėjo laukinės gelės.— O, viešpatie Jėzau Kristau! — sudejavo
Mikolienė, kuriai kaskart didesni prakaito la-
šai varvėjo nuo veido.— O brangiausias Jėzusėli, susimylėk ant
mūsų!....Ir nepaleisdama vaiko iš rankų parpuolė
ant kelių ir pabūciavus dar rasotą žemelę pra-
dėjo pusbalisiai poteriant, pertraukiamu sun-
kiaisi atsidusimais, snabzdėjimu.Atsitiko taš valandoje, kuomet sargas no-
rėjo užsidedyti pykę, keikdamas, jog nesidavė
uždėgt. Onutė teipgi persizegnojo ir atsiklau-
pė. Ant vieskelio nieko nebuvo.Išsiubavo Mikolienės širdis nuo tų sunkių
atsidusimų, o prislėgtas poterių snabzdėjimas
perėjo į garsią, dejuojančią maldą.— O, Viešpatie Kristau! O, Saldžiausias
Jėzusėli! — kalbėjo, pakeldama akis į kysan-
čias dideles vinis, kuriomis buvo prikaltas nu-
kryžiavotojo kojos, — aukauju Tau tą pote-
rėlį Tavo švenčiausiai garbei, išganymui ma-
no dusios, Amen. O aukauju jį Tau, Viešpa-
tie Kristau, už tuos mano našlaičius, ką juos
suvėrė ir atpirkti turėjai savo švenčiausiu
krauju, o ką aš motina palikti turėjau ant pa-
niekos ir prazuomo.... Ir aukauju tą pote-
rėlį už tą vargšą, kurį štai nešu, ir už tą kelionę
savo, ir už visas nuodėmes ir skriaudas ir ap-
maudas mano!.... O, kaip Jėzau, darželyj
alyvų kruvinai prakaitavai, teip man pagalbėk
perkšt tą skriaudą ir tą sunkenybę mano. O
Jėzau; Jėzau mielaširdingiausias, susimylėk
ant mūsų!....Nutilo. Didelės ašaros ritosi per jos su-
vargusį, pakeltą į dangų veidą. Ji judino lu-
pomis be balso, tartum tylia kalbėdamosi su
tuom, kurio pagalbos šaukė.Kaslink Onutės, tai jį nelabai buvo su-
sigraudinus. Ir jį kalbėjo "sveikamarijas",
bet jos akys, pilnos paniurusios ugnies, buvo
įsmeigtos toli priešais save, o sutraukti anta-
kiai teikė jos veidui kietą ir nesuraminančią
išvaizdą.Dar klupojo abidvi moteriškės, kuomet ant
vieskelio pasigirdo dundėjimas. Artinosi
brūkša.— Idi! idi! — suriko sargas ir kulbe stu-
mė pasilenkusią Mikolienę, kuri savo užsimir-
šime negirdėjo paliepimo.

Nuėjo.

— Dėlko, tėveli, tas moteris kareivis lydi?

— užklauskė tėvo, sėdintis brūkšio vaikas.

— Tai vagyklos! — atsakė tėvas, paniek-
nanciai susiraukęs.— Bet aš mačiau, tėtė, kad jos po kryžium
meldėsi....

— Kas ten per poteriai vagies! Ponas

Dievas tokių poterių neišklauso.

Kuomet sargas atvedė jas į magistratą,
pasirodė, kad joms magistrato kalėjime nėra
vietos. Prieš patį jų pribuvimą atsitaikė mie-
stelyj keliatas didesnių vagysčių, net buvo ant
kelio apiplėšimas, užtai daug "atsiustu" buvo
po tuolaikinių tardymų ir netik oficiališkai
kalėjimas buvo užimtas, bet ir jo apiplėšė,
apart burmistrū meitėlio tvartuko.Tokiose apietinkėse negalima buvo smulk-
meniškai pildyti įstatymų, tuo labiau, kad nuo
kelių dienų ponas burmistras visą valdžios sun-
kumą nešė ant savo pečių, nes ponas sekreto-
rius išvažiavo ant poros savaitės, savo vieton
palikdamas minkčiojantį raštininką, su ku-
riuoni ponas burmistras jokiū būdu negalėjo
susikalbėti. "Taigi nusitvėręs už galvos, ant
kurios nupolė jam tas bereikalingas priedas,
ponas burmistras atėmęs nuo sargo "rozpis-
kas" ir atidavęs jam atsakančią "kvitanciją",
liepė abiejoms moterims išsinesdinti iš rasti-
nės, nes prisikimšimas joje buvo neapsakomas.
Padarė tą tuo ramiau, nes suvargus mergina
ir toji moteris su raišu vaiku ant rankų, ža-
dino greičiau pasigalėjimą, negu žiaurumą.Onutė, kuri artinantis prie miesto, pra-
dėjo drebėti po įtekme kokios tai nežinomos,
karštingai jos akis deginančios, baimės, da-
bar nusiramino, o greičiau iš naujo pateko į
tą kurtų, buką abejotiškumą, kurs nuo ano
vakaro pas Pajenčakienę buvo jos vėlės pa-
prastu padėjimu. Išgirdus, kad turi eiti, tik
kartą atsiduso, tartum su didelio palengvini-
mo jausmu, o paskui užsisuko palengviau,
sunkiū judėjimu, net negirdėdama aiškaus ko-
liojimo, kurį jau sargas iš savo darbštumo
joms ant kelio pridėjo.— Ir kur dabar, Onute, eisi? — užklauskė
Mikolienė merginos, kuomet atsidūrė už rasti-
nės slenkščio.— Lyg aš žinau? — paniurnėjo Onutė. —
Teip, ot sau eisiu.... Darbo, vistiek, negau-
siu....— Tai jau kartą laikykimės — kalbėjo Mi-
kolienė į merginą. Blogiausia, kad apsisot
neturime kur. Jau mano ir rankos nutirpo.

— Na, tai duokite man, aš nešiu.

Norėjo vaiką paimt, bet pati atbula vos
neparvirto.— Negaliu — atsakė, — teip mane ta liga
suėdė, kad net baimę. O, dėl Dievo!....Nusitvėrė už sienos ir teip stovėjo valan-
dėlę, tartum apalpus.

— Paėkiva, truputį — atsiliepė Mikolienė.

— Vaiką pasodysiu, Onutė jį padabos, o aš
čia nubėgsiu pas vieną.... Gal ką dasizinosiu.Paejo. Vaikas su išprausta į ranką bul-
ka pasiliko po Onutės globa. Nežinia dėlko,
vienok bulkos nevalgė, tik cypė ir dairėsi į ša-
lis. Praėjo viena valanda, praėjo dvi, paga-
lios Mikolienė sugrįžo.— Kur tau! — susuko jau istolo. Kaip
tik dasizino, kad su vaiku, tai nē kalbėt ne-
nori.Apsiblausė ir ant žemės atsisėdo, ranko-
mis galvą parėmus. Vaiką ant rankų nepa-
ėmė ir, iš šalies į jį žiūrėdama, sunkiai dusavo.Artinosi vakaras. Vaikas vis verkė ir tie-
sė prie motinos savo ilgą, ploną rankutę.— O ką? — tarė pagalios moteriškė, im-
dama jį ant kelių. — Reikės, turbūt, šiadien
čia pernaktov.Onutė nieko neatsakė. Sėdėjo išsitiesus,
primerkus akis, su palenkta atgal galva ir i-
tvorą atsiurmus pečiais. Patamsė jos veidas
atrodė baisiai išbalusiu.— Kat tik iki ryto! — snabzdėjo pusbalisiai
Mikolienė, tartum pridudama sau drąsos, ap-
dengdama įsisėgusį jai į kaklą vaiką, kurio di-
delę galvą nukrito be galės. — Kad tik iki
rytojų!....Bet, praėjo rytojus, perėjo ir užporyt, o
moteriškė negalėjo darbo surast.— Su vaikų? Kas per darbas su vaikų?
Dar su tokiu! — Ištikruj!Kasgi norės imti boba su vaiku, dargi "su
tokiu", kad buvo daugybė jaunesnių, liuosė-
nių rankų, kurios už menką žmokestį galėjo
kast, grėbt, sodyt, ir viską, kas ką norėjo. Ai-
tai mažai buvo čionai "ištrėmtų", o ir dau-
giaus dar atvarydavo.Tuomtarpu Onutė parsisamdė prie aude-
kly baltinimo, vien tik už maistą, bet ir tas
gerai.... Sunkesnio darbo dar negalėjo atli-
kti, o ir šitas jai nekaip sekėsi. Menkiausias
vaikelis galėjo aplenkti darbe tą sumenkėjusią
merginą, ant kurios savininkas laikas į laiką
baršė ir vis gąsdino pavarysiąs. Nepavėrė
vienok iš gailėsties, gailėdamasis jos skurdo ir
dar leido pas jį miegoti tvartukų, į kurį teipogi
ir Mikolienė su savo Januku atsikraustė. Ką
ji veikė dieną, kuomet maitinosi, ar badavo, ar
elgėto — nežinia. Bet per tą kelias dienas
ji pajudavo ir baisiai susibaigė, o jau
nenorintis paleisti jos kaklą vaikas, naktimis
dar garsiau rėkė. Gal buvo alkanas, gal jam
buvo šalta tame drėgname tvartukyje. Moti-
na jau neturėjo nė škepetos, nė žiursto, kuriais
ji iš pradžių apdengdavo.Teip praslinko visa savaitė, o Mikolienė
negalėjo darbo gauti.— Kad nors vaiką atgal pas tėvą nune-
šus?... — tarė netvirtu balsu į jau gulincią
Onutę. Tik kad nekaip man iš čia bėgti. Su-
gaus dar.... O ir ten.... Dieve susimylėk!Juk tas girtuoklis jį visai užbanitys!....
Kad dar būtų kaip kiti.... pas žmones, kaip
ir tuos vyresniusius atiduociau.... Bet to-
ki....Neužbaigė ir garsiai atsiduso. Paskui pra-
dėjo glostyt garsiai rėkiantį Jonuką, tartum

norėdama atlyginti jam tą pasakymą.

— Oi, vargše, tu mano nabagėli — ji
kalbėjo. — Geresnė tau būtų mirtis, negu toks
gyvenimas....

Nutilo ir, linguodama galvą, užsimastė.

Vėl praslinko keliatas dienų. Vieną nak-
tį prisikėlė Onute.— O dėl Dievo, Onute! — tarė — teip
man vis kužda kas ir kužda į ausį, kad mano
Jonutį pribaigt....— O!.... Ką gi Mikolienė šneka! — at-
sakė mergina. — Ar tai Mikolienė jam ne
motina, kad tokius dalykus gali kalbėti! Lai
Mikolienė šventu kryžium persizegnoja ir mie-
ga. Tai tik velnias nuo žmogaus progos įsė-
ko....Moteriškė persizegnojo, vienok neužmigo,
ir sunkiai stenėdama, vartėsi ant kietos žė-
melės. Jonukas per miegus verkė, tartum
smagiama.Ir vėl praslinko kelatas dienų, iš kurių
kiekviena tai motinai ir tam vaikui buvo nau-
ja kancija ir nauju skurdu. Moteriškė vos ko-
jas paskui savę vilko, o jos vaikas visas su-
tino.— Onute — sako kartą Mikolienė iš va-
karo, — paguldė vaiką tu iš savo šono, nes
man naktimis nelabasis miego neduoda, vien
šnabzdą, kad jį nusmaugt ir nusmaugt....
Kas jo per gyvenimas toksai, arba ir mano
su juomi? Nė aš darbo, nė aš valgio šaukštą
gaunu....— Vardan Dievo ir Sunaus! — tarė Onu-
tė. — Lai Mikolienė paduoda man vaiką, o
pati rytas pas kunigą eina, išsipazįsta, tai ne-
labasis atstos.Bet nakčia Mikolienė iš miegų staiga pa-
šokė, ir ant žemės atsisėdo.— Jėzus, Marija, Juozapai šventas, gelbė-
kite mane!.... — kurčiai sudejavo. — Jėzus,
Marija, Juozapai!....Ant rytojaus, nuėjus į darbą merginai,
Mikolienė atsikėlė, savo Jonuką nuprausė, su-
šukavo plaukūčius ant jo sunkios, i abi pusi
svyruojančios galvutės, aprenę jį, peržegnojo
ir, suradus kur duonos plutę, padavė jam
į rankas.Darė tą kaip ir skubydama, be žodžių,
tartum atlikdama būtiną ir labai greitą darbą,
o kuomet vaikas pradėjo duonutę graužti, ji
parpuolė kryžium ant drėgnos žemės ir mu-
šė į ją kaktą. Kurtus dejavimas vietoj pote-
rių ejo iš jos krutinės, o užlaužtos ir ištiesios
virš galvos rankos kilo augštin ir sunkiai kri-
to žemyn, tartum didžiame, mirtiname susi-
rėmime....Jonukas, tuomaik, sugrauzė plutą ir pra-
dėjo cypiti. Tuomet moteriškė pakilo, sudavė
tris kartus sau į krutinę, tardama — "Dieve,
susimylėk ant manės nusidėjėles...." Paskui
persizegnojo, paėmė vaiką ant rankų ir išėjo
į laukus.Tą pačią dieną visas miestelis tapo per-
gązdintas žinia, kad viena iš ištremtųjų dur-
pynčioje paskandino savo vaiką. Įstatymai
vienok džiaugėsi, kad žudykė jau pirma buvo
nutėmyta, kaip nepasitaissant, sumta ant vie-
tos nusidėjimo, ir rengėsi ją išsiųsti į vyriau-
sijai kalėjimą.Kuomet po Mikolienės suėmimui ponas
Maikeris, "Mielaširdingiausias Sirdies Jė-
zaus" brolystės vyresnysis, o dabartinis Onu-
tės duondavė, dasizinojo, kad mergina gulė-
jo su užmušėja jo tvartukų, pasijuto tuomi
negirdėtai užgautu ir, akiesmirkšnyj, išvarė
Onutę, staciai nuo valgio, prie kurio per pie-
tus alkaną sėdosi ir jau ne spėjo šaukštą su-
vilgyti. Vienok tas išvaymas neprivertė Onu-
tę įjieskoti kitą užsiėmimą, nes vos spėjo iš-
eiti už vartų, susitiko su jos įjieskančiu žem-
sargiu.

Reikalavo ją į policiją.

Teisingai protavo, kadangi miegojo kartu
su Mikolienė, tai būtinai turi žinoti ką ir apie
vaiko nusikandimą. Po teisybei nelaimingo
Jonuko motina pati prie visko prisipažino,
šaukdama susimylėjimo ir galvą į sieną dau-
zydama. Vienok čionai galėjo būti kokios
nors aplinkybės, o aplinkybės, kaip žinoma
perkeičia viską. Onutė ejo greitai, žiūrėda-
ma priešais save sudrumstu, tartum bejausliu
žvilgsniu. Tarpais jai atrodė, kad ji eina per
vandenį, tai vėl, kad turi medines kojas, arba
kad dabar naktis, tai vėl ji gailėjosi, kad ne-
spėjo pavalgyti. Ot, sukosi jai galvoj, kaip
paprastai.Tuom tarpu vargšas Jonelis ant kranto dur-
pinės, išpuistas, pamėlynavęs, išdurpytoj, sau-
lės jau išdžiovinotį šlebutį, ir su išgaščiu
stiklinėse, išsivertusiose, mirties neužmerktose
akyse. Pas jo plonas rankas ir kojas painio-
josi vandens žolės, ant kurių dar kur ne-
kur blizgėjo aiškus vandens lašai. Virš jo
didelės galvos sukinėjosi musės, o laukinis
oziukas čirpė jam į pačią ausį savo vienodą,
migdančią giesmę.Tą dieną sugrėbta buvo daug gyvulių ir
žagų iš avių, nes piemenukai, palikę savo ban-
das be priežiūros, bėgo pažiūrėti mažo la-
vono. Vyresniū žiurėtojų teipgi nestokavo.
Kelios moters atsiminė, kad jau matę tą vaiką,
nes su juomi motina vaikščiojo darbo įsė-
kodama.— Kas ten gali duoti tokiai motinai dar-
bą?... — kalbėjo viena.— Žinoma.... — atkartojo antra ir truk-
telėjo pečiais.— Koks raišas vaikas, o toks naravistas,
kad nenorėjo nuo bobos atsitraukt.

(Toliaus bus).

(Tasa nuo ketvirtos pusl.)

laikraščiuose, dabar jie pasirodė i
kitokiuose; tas duoda viltį, kad
amerikonai dar gali pabusti iš sa-
vo snaudulio ir pataisyti tą blogy-
bę, kuri juos veda į prazūtį.

X.

SELPKIME TALENTUS!

Straipsnis, "Naujos Žvaigždės",
imtas iš Vilniaus "Vilties", tilpes
No. 7 "Lietuvos", su paaiskinimu
p. Serno, apie likimą p. Balcauskaitės,
neturėtų likti be pritarimo
lietuviškos draugijos ypatingai in-
teligentijos.Straipsnis, tilpes lenkiškoje ka-
boje leidziamame laikraštyje "Lit-
wa", Vilniuje, teip pat labai prie-
lankiai atsišaukia apie gabumus
musų tautietės p. Balcauskaitės.Kad daina pakelia tatutą kulturiš-
kai ir dvasiškai, niekas to neužgins.Kokias dideles atmainas su dai-
nomis padarė p. M. Petrauskas, tik
per porą metų pasidarbavęs lietu-
vių-amerikičių tarpe! Šiadien mes
matome sutvertas ir vis plačiau
besiverčiančias dainorių draugijas
ir ratelius.Teko matyti viešose vakaruose
ir teatrališkose perstatymuose,
jeigu programos dėl kokios nors
priežasties nenusisekė, publika bu-
davo neužgandėdinta ir tt., bet kaip
tik pasirodė ant scenos dainoriai,
ant kiekvieno veido matyt ramu-
mas. Sudainavus keletą mūsų dai-
nelių, visi tampa linksmais ir už-
miršta nesmagius įspūdžius pada-
rytus kitų.Daina visus sujūdina, patraukia
kruvon, prie dainos užmirstame
skirtumą mūsų pažiūrų. Dainoje
nėra partijų nei partijų, taigi
daina vienija, vienybėje gi yra ga-
lybė!

Nors į žemę, girdi, lyksi! Čia pa-
baiga! bertainio, egzaminai, o čia
vėl atsikaita apie 3000 narių, kuopų
čarteriai ir aplikacijos, pakvi-
tavočiai ir įrašymas naujų narių,
nekalbant jau apie bėgančią kores-
pondenciją, — nors sėkė ir verkė
Turėjau, girdi, susivėlinti. Bandy-
ta surasti būdai, kurie galėtų pa-
lengvinti daugybę darbo, kokį turi
Centro sekretorius, nors to darbo,
kaip matyti, ir kitiems Cent. V. na-
riams netrūksta. Kalbėtasi teipgi
apie projektą T. M. D. įstatų, ku-
riuos įstatų komisija jau persiuntė
literatūrai komitetui ir Centro
valdybai; kada literatūrai komi-
tetas ir Centro Valdyba padar-
ys savo patenkinimus ant rengia-
myje įstatų, tada jie bus galutinai
patvirtinti šitų visų trijų įstaigų
(komisijos, lit. komiteto ir Centro
valdybos) ir eis per organą, o bu-
siantis trečiasis T. M. M. seimas
(šiuosmet bus Chicago) galutinai
juos užtvirtins. Nors antrasis T.
M. D. seimas davė galę šioms trims
įstaigoms susizinojusi, išleisti drau-
gijos įstatus nelaukiant III-čio
seimo, vienok susitarta geriaus pa-
laikyti seimo, jeigu jau teip toli
tas viskas nusitrukęs.

Kiek teko patirti, komisija su-
statė projektą įstatų gana geroji
formoje, bet buk literatūrai komi-
tetas ir Centro valdyba gal dar
galės padaryti šokių-tokių patė-
myjimus iš savo pusės. Padaryta
greitųjų pavišutinę apyskaitą T.
M. D. narių. Pasirodė, buk drau-
gijoj yra apie 3200 narių. Be-
skaitant užimtus, jog nekuriuos
kuopose nevisi seni nariai užsimo-
kėję už 1908 metus; apie šitą za-
deta pranešti per organą. Kiek
patirta iš praktikos, tai tas atsitin-
ka todėl, jog narys pamiršta, ka-
da jam išpūla mokėti ir jeigu ne-
gautu paraginimo iš kuopos, tai
tas teip ir lieka.

Nesibijokit, nepuls draugijai! To-
kiaisiais žodžiais atskė Centro valdy-
bos nariai tiems, kurie, ruošinėjai
žiūrėdami į T. M. D. ateitį, bijosi,
kad po Kudirkos raštų draugija vėl
kaimukų žemyn, nės, girdi, dau-
lumas paėmus tuos raštus, pame-
s draugija, o dabar prisirše tik to-
dėl, kad pigiai gauti 7 knygas.
„Ana, net ir „Vienybė Lietuvni-
kų“ koks ten P. Gulbinas teip ra-
šė, o kadangi tai įžengiamasis bu-
vo straipsnis, tai matyti ir „V.
Liet.“ redakcija su tuom sutinka,
nes įžengiamieji straipsniai visad
išreiškia redakcijos nuomo-
nė... Teip užkalbino nekuriuos
valparaisiečiai Centro Valdybos
narius. Bet matyt Centro valdy-
bos nariai visai kitaip mano, nes
jū tik nusišypsota, tą išgirdus.
Vienas iš jų ištartęs: „Nesibijo-
kit, nepuls draugijai! Mes neži-
nom, ar „V. Liet.“ redakcija visad
sutinka su turiniu savo įžen-
giamųjų straipsnių (nors teip tu-
rėtų būti), bet žinome gerai, kad
jūs žinote, kad sunkiaus ligonį iš-
gydyt, negu sveiką sveiku palaikyt,
jeigu mes, T. M. D. nariai, moki-
jame ją pakelti ant kojų, tai kodėl
mes nemokėtume jos užlaikyti toliaus:
„daugumą pritraukė prie
T. M. D. Kudirkos raštai, bet ne-
todėl, kad jie yra Kudirkos raštai,
bet todėl, kad yra geri raštai. Duo-
kit žmonėms gerus raštus, o ne-
reikės bijoti, kad T. M. D. turėtų
pulti. Kas panašias „baikas“ gar-
sina, tas netoliaus mato, kaip apuo-
kas dienos laikas. T. M. D. šia-
dien, ačiū dievams, teip išaugo, kad
ir be aukų gali išleisti teip gerus
raštus, kad juos žmonės „skaitys“.
Matomai jau iškalno pradeda
rupintis apie sekanciją laidą po Ku-
dirkos raštų. Nors nieko apie tai
tikro dar nežinoma, tai vienok, ma-
tyti, jog lit. komitetas ir Centro
valdyba jau sau galvą tuom iš-
anksto suka: girdėjome, jog Cent-
ro pirmininkas pasakojo kitiems
nariams apie kokį tai projektą p.
Gabrio, kuris kaip žinoma yra na-
rių literatūros komiteto ir ren-
gėjų Kudirkos raštų spaudon. Šis
paskutinis buk rašęs Centro pi-
rmininkui, kad „T. M. D. laukia
puiki ateitis, ir mes pasistengsime
išrasti tokius planus, kad nariai
T. M. D. vėl kaip grybai po lietaus
augo, o nesimazins, kaip nekuriuos
to tikisi“...
Solgis.

KUOPŲ RAŠTININKŲ ATY-
DAI.
Neseniai teko patenkti, peržiū-
rinėjant Centro sekretoriaus kny-
gas, kad tuose kuopose yra tokių
narių, kurie yra užsimoję už

1908 m., bet yra nemokėję iki siam
laikui už 1909 metus. Jeigu toki
nariai neužsimokės savo mokesčio
už 1909 m., tai suprantama, jie
negalės gauti Kudirkos raštų.
Tuom kartu žinoma, jog iš senų
narių tokių, kurie nenorėtų gauti
Kudirkos raštų, visai nėra: tan-
čiausiai nariai pamiršę, kad jiems
laikas užsimokėti, o kuopos vir-
šininkai to jiems neprimena. Iš
tokio dalykų stovyto paskui, parė-
sininkai turėtų peržiūrėti surašę
1908 m. ir kas senų narių nėra už-
mokesčius už 1909 m., tai tokiems
mandagiai per laikėlį apie tai pri-
minti. Nekuriuos kuopos labai
praktiškai daro, imdamos nuo na-
rių po 10c. kuopos reikalams —
tada nereik sekretoriui savais kno-
kėti už visokių reikalingus prie
kuopos mažuosius.

Užtenka, kad yra net viena vi-
sa tokia kuopa, užsilikusi su mo-
kestimi už 1909 m. (kuopa iš apie
7, rodos, narių).
Lai kuopų raštininkai perekza-
minuoja gerai visas savo knygas
ir, kur yra reikalas, lai teikiasi iš-
sprendinti užsilikusius narius pa-
raginimus. B. K. Bolevičius.

KUDIRKOS RAŠTŲ SPAUDA.
Andai nuo T. M. D. pirmininko
aplaikiau peržiūrėjimui Kudirkos
raštų 3 tomus: IV, V ir VI. Ma-
nydamas, kad nariams yra žinoti
na savo draugijos darbo pasekmės,
čia pilduoti jų raštų išvaidų.
Ketvirtas tomas turi 224 pusla-
pius ir telpa jame dvi dramos:
Mindaugis ir Keistutis. Penktas
turi 160 puslapių ir telpa jame apy-
sakos: Žemės dulkės. Šeštasis tomas
turi 400 puslapių ir telpa jame
dvi lošiamos dramos: Orleano me-
gelė ir Vilnius Tėli ir viena skai-
toma — Kainas. Spaudos darbas
atliktas gerai ir gražiai; spauda
aiški, su paveikslėliais tekste, pa-
veikslėliai nerodo pigumo, popie-
ra balta, stora, druta. Abiškai ga-
lima pasakyti, kad spaudos darbas
nepigus ir šitas knygų pluoštas bus
tikru papuošalu lietuviškuose na-
muose. J. Laukis.

24 kuopai, Shenandoah, Pa. Ju-
sų reikalavimus gražiau; jie yra
ir ne vietoje, kadangi visuotinio
balsavimo teisės jys turite įieškoti
draugijoje, o ne pas jos pirminin-
kų ir, kaip galėtumėte patirti, tas rei-
kalas likosi užbaigtas.

20 kuopai, Cleveland, O. Jusų
nutarimai netilps dėlto, kad tas da-
lykas jau užbaigtas o suspenduoti
25 kuopą už jos pritarimą komisi-
jai būtų pergreitas darbas. Kiek-
vienas gali suklysti ir to paskui
gailėtis. J. Laukis.

Maskolijoje, mieste Caricine
vienuose namuose rado iškerstą
iš septynių galvų šeiminį darbi-
ninko Šukos. Užmušęjį pasiro-
dė vienas Šukos vaikų.

Kijevo gubernijoje, iš dvoro
nuo vyro pabėgo kunigaikštienė
Trubeckienė. Terp kito ko, ji su
savim paėmė milijono dolierių ver-
tės deimantų. Ir be vyro ji, tur-
but, drauge su numylėtiniu bado
nekės.

Iš Chicago Lietu-
vių Gyvenimo.

CHICAGOS LIETUVIAI ĮSREI-
KALAVO NUO SUVIENYTO
VALSTIJŲ VALDŽIOS WASH-
INGTONO, D. C., KAD LIETU-
VIAI STATISTIKOJE BUTŲ
UŽRASOMI LIETUVIAI.

Nors per S. L. A. porą paskuti-
nių seimų buvo užmanymai ir svar-
stymai reikalauti nuo Suvienny-
tųjų Valstijų valdžios, darant dešimt-
tintus Suviennytųjų Valstijų Ameri-
kos gyventojų suskaitymus, kad
lietuviams būtų atskira sta-
tistikos blankose rubrika ir
kad jie, lietuviai, ne būtų užrašinė-
jami maskoliais, vokiečiais ar len-
kais, bet lietuviais, vienok kokios
tų svarstymų ar nutarimų buvo
pasekmės, nieko nežinia. Užtenka,
jog jos neįsivadė nei jokių valsių,
nes pasirodžius šios statistikos
blankoms, lietuviams vietos ant
blankų nebuvo palikta.

sitaikyti, be jų gi pagalbos negali
valdžia palaikyti. Gal atsisai-
quito ministerijai pasitraukti arba
naujus rinkimus surengti.

Darbininkų demonstracijos dėl
rando sumanytų reformų rinkimo
Prusose: 16 d. vasario mieste
Naujame Muenstere (Holsteino
provincijoje) vėl buvo smarkūs mi-
nių susirėmimai su policija. Poli-
cija, ne galėdama demonstrantų iš-
vaikyti, pasikvietė pagalbon kariu-
menę. Kareiviai tuojuos ir puolė
į pulką beginklių žmonių su dur-
tomis. Daug policistų ir demon-
strantų tapo sužeisti.

Vokietijoj socialistai surengė
degtinės boykotą ir iš degtinės ran-
do surinkimai žymiai sumažėjo,
sumažėjo ir jos leidimas: nuo
spalvų mėn. išdirbo jos Vokietijoj
ant 6,380,000 galionų mažiau.

Amerikos valdžia pripažino
Japonijai tiesą naudotiesi iš suma-
žintų muitų tarifos, įgabenant
Amerikon savo išdirbinius.

Norvegijos pakrantėse pas-
kendo daniskas garlaivys „Cam-
boja“. 13 įgulos žmonių išgel-
bė, bet traukta dar 16; su tais
nežinia, kas atsitiko.

18 d. vasario ant salos Kretos
siauė smarkus žemės drebėjimai,
kurie išgriovė kaimą Varipetro.

Dėl rinkimų reformos kelio-
susirėmimuose su policija apie 300
ypatų tapo sužeistų, tame skaitliu-
je yra ir sunkiai, gal mirtinai su-
žeisti.

Egipto sostapilį Kairo, vie-
nas studentas paleido penkis revol-
verio šuvis į ministerijų pirmi-
niką Batros pašą. Visi šuviai pa-
taikė, bet nuo pašovimo Batros pa-
ša ne mirs.

Buęs Nicaraguos presiden-
tas Zelaya 20 d. vasario atkako į
Ispanijos sostapilį Madridą.

20 d. vasario, Prancuzijos ir
Anglijos pakrantėse siautė smar-
kios vėtrios, kurios paskandino tulį
skaitlių mažesnių laivelių.

Maskolija, Anglija ir Japoni-
ja pakėlė protestą prieš uždraudi-
mą išgabenti į Mandžiuriją maisto
produktus iš Chinų.

Prancuzija pastatė Morokko
sultanatui ultimatum (paskutinį
reikalavimą), kad būtų 12 milijonų
dolierių užmokėta Prancuzijai
karo išlaidų. Išpildymui reikala-
vimo paliko 18 val. laiką. Jeigu
tas nebus išpildyta, Prancuzija ža-
dą užimti Morokko muitines.

Maskolijoje, mieste Caricine
vienuose namuose rado iškerstą
iš septynių galvų šeiminį darbi-
ninko Šukos. Užmušęjį pasiro-
dė vienas Šukos vaikų.

Kijevo gubernijoje, iš dvoro
nuo vyro pabėgo kunigaikštienė
Trubeckienė. Terp kito ko, ji su
savim paėmė milijono dolierių ver-
tės deimantų. Ir be vyro ji, tur-
but, drauge su numylėtiniu bado
nekės.

Iš Chicago Lietu-
vių Gyvenimo.

CHICAGOS LIETUVIAI ĮSREI-
KALAVO NUO SUVIENYTO
VALSTIJŲ VALDŽIOS WASH-
INGTONO, D. C., KAD LIETU-
VIAI STATISTIKOJE BUTŲ
UŽRASOMI LIETUVIAI.

Nors per S. L. A. porą paskuti-
nių seimų buvo užmanymai ir svar-
stymai reikalauti nuo Suvienny-
tųjų Valstijų valdžios, darant dešimt-
tintus Suviennytųjų Valstijų Ameri-
kos gyventojų suskaitymus, kad
lietuviams būtų atskira sta-
tistikos blankose rubrika ir
kad jie, lietuviai, ne būtų užrašinė-
jami maskoliais, vokiečiais ar len-
kais, bet lietuviais, vienok kokios
tų svarstymų ar nutarimų buvo
pasekmės, nieko nežinia. Užtenka,
jog jos neįsivadė nei jokių valsių,
nes pasirodžius šios statistikos
blankoms, lietuviams vietos ant
blankų nebuvo palikta.

Chicago lietuviai, užtenkė, kad
ant statistikos blankų jie yra vėl
aplenkti, subūzido reikalauti iš S.V.
valdžios įvedimo lietuviams atski-
ros statistikos rubrikos ir užrašinė-
jimo lietuvių lietuviams. 36 S. L.
A. kuopos susirinkime, 6 d. vasa-
rio, 1910 m., New Liberty Hall,
3000 Union ave., Chicagoje, nutarė
pasitįsti Suv. Valst. statistikos biu-
rui protestą, su reikalavimais vir-
minėdame dalyke. Protestas tapo
pasiūstas vardan 400 lietuvių. Ar
tas protestas atnešė tinkamus vai-
sius reikia abejoti, nes tai yra ma-
žesnių dalykų, daug mažesnių, ne-
gu S. L. A. seimų nutarimai. Bet
prisidėjus prie to svarbesiems rei-
kalavimams nuvykusių ypataiškai į
Washingtoną keturių Chicagoje lie-
tuvų, rasi ir minėtas protestas kiek
reikšė. Lietuviams, reikia many-
ti, daug prigriebėjo Amerikos moks-
linių įstaigų reikalavimai kuopil-
niausios, visopušiškos statistikos.
Juk Suviennytųjų Valstijų žmonių
tirinėjimui yra nežaiz svarbu ži-
noti, kiek čia yra visokių tautų
žmonių, bei kiek kokia kalba yra
kalbančių.

Vienok, jeigu ne Chicagoje lie-
tuvų delegacija, tai nei toks rei-
kalavimas, nei protestas nebūtų lie-
tuvams atskira rubrika išreikalavę.
Chicagoje lietuvių, išvažiavusių
Washingtono delegacijoj yra se-
kanti tautiečiai:
1) Džeonas kun. M. Kraučius,
klebonas Sv. Jurgio parapijos;
2) Kun. Alex. Skripka, klebonas
Sv. Kryžiaus parapijos;
3) Joseph J. Eliušius, Cook
pavieto komisiorius;
4) P. M. Mieladzius.

Pereito panedėlio (21 d. vasa-
rio) rytą gavome speciališku
laišku iš Washingtono nuo Chi-
cago lietuvių delegacijos pirmininko
sekančių pranešimą:

„Mieli ponai:
„Pranešu, linksmą naujieną
jums ir visiems mūsų tautiečiams
broliams lietuviams. Pasimėčius
vakar su kongreso pirmininku,
Jo Mylistu J. G. Cannon,
kongresmonu Vilson iš Chi-
cago, teiseju Crumpacker, kon-
grese statistikos komiteto pi-
rmininku ir ypataiškai kreipusis
prie prezidento Willimo H. Taft
ir jam liepant statistikos biuro
direktoriui, ponui Dirant, mes
likome kovos laimėtojai. Sta-
tistikos direktoriui paliepta lie-
tuvius paskaityti lietuviams, bet
ne rusais arba vokiečiais.

Su geriausiais linkėjimais nuo
Jusų draugo. Joseph J. Elias.
Delegacijos pirmininkas.“

Taigi pasidėkvojant viršminė-
toms Chicagoje lietuviams, mes
lietuviai išlaimejome Suviennyto-
se Valstijose lietuvių vardą, nes nuo
dabar, darant S. Valst. valdžiai 10-
metines šalies statistikas, mes bisi-
me užrašomi lietuviams, ne lenkais,
rusais, vokiečiais ar kitokiais.
Ar lietuviai ant statistikos blan-
kų turės atskira rubriką, iš šio pra-
nesimo sunku dar sužinoti, vienok
užtenka jau to, kad lietuviai sta-
tistikoje būtų užrašomi lietuviams.
Tat be didelio džiuvonimo galvų,
kaip padaryti Amerikos lietuvių
sąskaitą, šiuo keliu dažnosime tik-
riausią Suviennytose Valstijose gy-
venančių lietuvių skaičių.
Nėra abejonės, jog daug lietuvių
gydėdamesi, ar bijodami dar sa-
vo vardo, pasidoms save kitatau-
čiais. Todėl reikalinga, kad šit
nia visur terp lietuvių prasiplatin-
tų, kad jie nesibijotų pasiduoti lie-
tuviams, kuomet statistikos daryto-
jai eis visus užrašinėdami.

Devinta „Atėjos“ draugijos pre-
lekcija, temoj Palestinybė, kurią
skaitys J. Laukis, bus 27 d. vasa-
rio, 1910 m., Lithuanian Club sve-
tainėje, 3149 So. Halsted st. Pra-
džia 7 val. vakare. Įžanga 10c.
ypatai.

Ant Town of Lake, svetainėje
University of Chicago Settlement,
4630 Gross ave., 27 d. vasario,
1910 m., bus skaityta „Aušros“
draugijos prelekcija temoj Palei-
stinybė. Skaitys J. Laukis. Pra-
džia 7 val. vakare. Įžanga 10c.
ypatai.

27 d. vasario, 1910 m., Lithu-
anian Club svetainėje, 3149 So.
Halsted st., 10 val. ryto, atsisbus
„Aušros“ draugijos susirinkimas.
Apvestymui bus daug svarbių
klausimų.
V. Mielika.

27 d. vasario, 1910 m., pusė po
trių, vakare, ant 14 place ir Union
st. Henry Booth House bus skai-
tyta prelekcija. Skaitys Dr. A.
Graičunas, ant temos „Alkoholis“
arba svaiginanti gėrai.

Trečia iš eilės atsisbus 13 d. ko-
vo, 1910 m., 4 val. po pietų. Ap-
veizdos Dievo bažnytinėje svetai-
nėje ant kertės 18 ir Union st.
Skaitys Dr. A. Zimontas. Tema
Patologija ir higiena burnos.

Ketvirta 20 d. kovo, 1910 m.,
pusė po trijų. Paskutinės dvi bus:
Penkta 10 d. balandžio, 1910 m.,
„Skausmai žmonių“; trauksis d.
kartu. Bus Henry Booth House
svetainėje, ant kertės Union st. ir 14
place.

Atsilankykite į paminėtas vietas,
paskirtose dienose. Paskaitas ren-
gia 129 kuopa S. L. A. Įžanga
10c. ypatai. Užkviečia,
Komitetas.

Algemine Litau-sche Runschau.
Mėnesinis laikraštis vokiečių kal-
boje apie lietuvių gyvenimą, išli-
dziamas J. Vanagačio, Tilžė N. 1.
Sitam numeryje telpa straipsniai:
Mieriai laikraščio; straipsniai apie
lietuvių padėjimą; dabartinis pa-
dėjimas lietuvių Prusose. Balsai
iš Didžiosios Lietuvos. Lietuvių
literatūra. Sitam straipsnyje iš tik-
ro nėra peržvalgos lietuvių rašio-
vos, bet vien surašas lietuvių,
dabar išeinančių laikračių.

Vincas Krevė. Gilš, Dzukų le-
genda. Bobutės vargai, Vilnius,
1909 m., 42 pusl.

„Birutė“. Laikraštis leidžiamas
Lietuvos naujai, No. 4. Išlei-
dmas Vanagačio, Tilžė. Sitam
numeryje telpa:
Apžvalga 1909 m. Atskaita Bi-
rutės draugijos. Musų utarė-
jams. Ar dabartinės mokyklos
atsakomos? Stengimės pagerinti
savo rašybą. Ką beveikia Ra-
gaipės ir Palkano rinkinių drau-
gijos? Afritės šešelis. Atsilaiki-
mas į visus lietuvius. Birutės žie-
minė šventė Tilžė. Recenzija Lie-
tuvų Kalendrų 1910 metų.

Tris pasakas apie žydus. Su-
rinktos per T. P. K., Shenandoah,
Pa. Išleista Krievnausko. 24 pusl.
Knygute menkos vertės. Ir lie-
tuvų kalba ir rašyba ne kam
tikusios.

Lazdynų Pelėda, Klauda. Apy-
sakos. Vilnius, 1909 m. „Viltis“
išleidimas 520 pusl.
Apyraka originališka. Parašyta
neblogai, todėl verta perskaitymo.

Redakcijos atsakymai.
Korespondentui iš Roslyno,
Wash. Su įieškojimu pabėgusios
keno nors pačios nuo vyro reikia
kreipties ne į laikraštį, bet į poli-
ciją.

Nepraustaburniai. Ypatų apra-
šymai laikraščiu netinka. Tokiems
dalykams skaityti laiką gai-
la, o dar labiau tokių rašinių ra-
šymui pasvęsto. Lauro ir Ado-
mo pasikalbėjimai laikraščiu ne-
tinka. Ar Tamsta negalėtum pa-
prašai, bėgančius atsitikimus ap-
rašinėti, tasyk gal ir galima but
patalpinti. Sitas gurban-nuėjo.

Vylautni iš St. Charles. Tai
privatški reikalai, kokiais laikra-
ščiai neužiima. Ant galo juos
Tamsta aprašai, pasipėję savo pra-
vardę, o už aprašymą mums reikty
atsakyti.

APGARSINIMAI.
NAUJOS TEORIJOS.
Mokslas, savo nuolatiniame pro-
gese, suranda vis naujas teorijas
apie pajėimą ligų arba
jų priežastis ir sulgytų
teorių propnuojama nau-
jos gydymo metodos. Senieji gy-
dytojai buvo tos nuomonės, kad
kumas yra sveiku ir drutu, kada
skilvis yra sveiku: Mes esame
teip pat tokios nuomonės. Pamė-
ginkime džiaklyti savo skilvį gera-
ne padėjime ir, pajautę kokią nors
netvarką joje darbamosi, nora-
dokime Trinerio American Elixir

27 d. vasario, 1910 m., pusė po
trių, vakare, ant 14 place ir Union
st. Henry Booth House bus skai-
tyta prelekcija. Skaitys Dr. A.
Graičunas, ant temos „Alkoholis“
arba svaiginanti gėrai.

Trečia iš eilės atsisbus 13 d. ko-
vo, 1910 m., 4 val. po pietų. Ap-
veizdos Dievo bažnytinėje svetai-
nėje ant kertės 18 ir Union st.
Skaitys Dr. A. Zimontas. Tema
Patologija ir higiena burnos.

Ketvirta 20 d. kovo, 1910 m.,
pusė po trijų. Paskutinės dvi bus:
Penkta 10 d. balandžio, 1910 m.,
„Skausmai žmonių“; trauksis d.
kartu. Bus Henry Booth House
svetainėje, ant kertės Union st. ir 14
place.

Atsilankykite į paminėtas vietas,
paskirtose dienose. Paskaitas ren-
gia 129 kuopa S. L. A. Įžanga
10c. ypatai. Užkviečia,
Komitetas.

NAUJI RAŠTAI.

Algemine Litau-sche Runschau.
Mėnesinis laikraštis vokiečių kal-
boje apie lietuvių gyvenimą, išli-
dziamas J. Vanagačio, Tilžė N. 1.
Sitam numeryje telpa straipsniai:
Mieriai laikraščio; straipsniai apie
lietuvių padėjimą; dabartinis pa-
dėjimas lietuvių Prusose. Balsai
iš Didžiosios Lietuvos. Lietuvių
literatūra. Sitam straipsnyje iš tik-
ro nėra peržvalgos lietuvių rašio-
vos, bet vien surašas lietuvių,
dabar išeinančių laikračių.

Vincas Krevė. Gilš, Dzukų le-
genda. Bobutės vargai, Vilnius,
1909 m., 42 pusl.

„Birutė“. Laikraštis leidžiamas
Lietuvos naujai, No. 4. Išlei-
dmas Vanagačio, Tilžė. Sitam
numeryje telpa:
Apžvalga 1909 m. Atskaita Bi-
rutės draugijos. Musų utarė-
jams. Ar dabartinės mokyklos
atsakomos? Stengimės pagerinti
savo rašybą. Ką beveikia Ra-
gaipės ir Palkano rinkinių drau-
gijos? Afritės šešelis. Atsilaiki-
mas į visus lietuvius. Birutės žie-
minė šventė Tilžė. Recenzija Lie-
tuvų Kalendrų 1910 metų.

Tris pasakas apie žydus. Su-
rinktos per T. P. K., Shenandoah,
Pa. Išleista Krievnausko. 24 pusl.
Knygute menkos vertės. Ir lie-
tuvų kalba ir rašyba ne kam
tikusios.

Lazdynų Pelėda, Klauda. Apy-
sakos. Vilnius, 1909 m. „Viltis“
išleidimas 520 pusl.
Apyraka originališka. Parašyta
neblogai, todėl verta perskaitymo.

Redakcijos atsakymai.
Korespondentui iš Roslyno,
Wash. Su įieškojimu pabėgusios
keno nors pačios nuo vyro reikia
kreipties ne į laikraštį, bet į poli-
ciją.

Nepraustaburniai. Ypatų apra-
šymai laikraščiu netinka. Tokiems
dalykams skaityti laiką gai-
la, o dar labiau tokių rašinių ra-
šymui pasvęsto. Lauro ir Ado-
mo pasikalbėjimai laikraščiu ne-
tinka. Ar Tamsta negalėtum pa-
prašai, bėgančius atsitikimus ap-
rašinėti, tasyk gal ir galima but
patalpinti. Sitas gurban-nuėjo.

Vylautni iš St. Charles. Tai
privatški reikalai, kokiais laikra-
ščiai neužiima. Ant galo juos
Tamsta aprašai, pasipėję savo pra-
vardę, o už aprašymą mums reikty
atsakyti.

APGARSINIMAI.
NAUJOS TEORIJOS.
Mokslas, savo nuolatiniame pro-
gese, suranda vis naujas teorijas
apie pajėimą ligų arba
jų priežastis ir sulgytų
teorių propnuojama nau-
jos gydymo metodos. Senieji gy-
dytojai buvo tos nuomonės, kad
kumas yra sveiku ir drutu, kada
skilvis yra sveiku: Mes esame
teip pat tokios nuomonės. Pamė-
ginkime džiaklyti savo skilvį gera-
ne padėjime ir, pajautę kokią nors
netvarką joje darbamosi, nora-
dokime Trinerio American Elixir

27 d. vasario, 1910 m., pusė po
trių, vakare, ant 14 place ir Union
st. Henry Booth House bus skai-
tyta prelekcija. Skaitys Dr. A.
Graičunas, ant temos „Alkoholis“
arba svaiginanti gėrai.

Trečia iš eilės atsisbus 13 d. ko-
vo, 1910 m., 4 val. po pietų. Ap-
veizdos Dievo bažnytinėje svetai-
nėje ant kertės 18 ir Union st.
Skaitys Dr. A. Zimontas. Tema
Patologija ir higiena burnos.

Ketvirta 20 d. kovo, 1910 m.,
pusė po trijų. Paskutinės dvi bus:
Penkta 10 d. balandžio, 1910 m.,
„Skausmai žmonių“; trauksis d.
kartu. Bus Henry Booth House
svetainėje, ant kertės Union st. ir 14
place.

Atsilankykite į paminėtas vietas,
paskirtose dienose. Paskaitas ren-
gia 129 kuopa S. L. A. Įžanga
10c. ypatai. Užkviečia,
Komitetas.

Algemine Litau-sche Runschau.
Mėnesinis laikraštis vokiečių kal-
boje apie lietuvių gyvenimą, išli-
dziamas J. Vanagačio, Tilžė N. 1.
Sitam numeryje telpa straipsniai:
Mieriai laikraščio; straipsniai apie
lietuvių padėjimą; dabartin

Offices: 668 W. 13th St., net of Union St.

Indianos State, nes geriausias traktas arba vietos; traktai prieina iš išmokėjimų. Tamtos pinigai... Offisas: 668 W. 18th St., netoli Union St.

Imperfect in original

